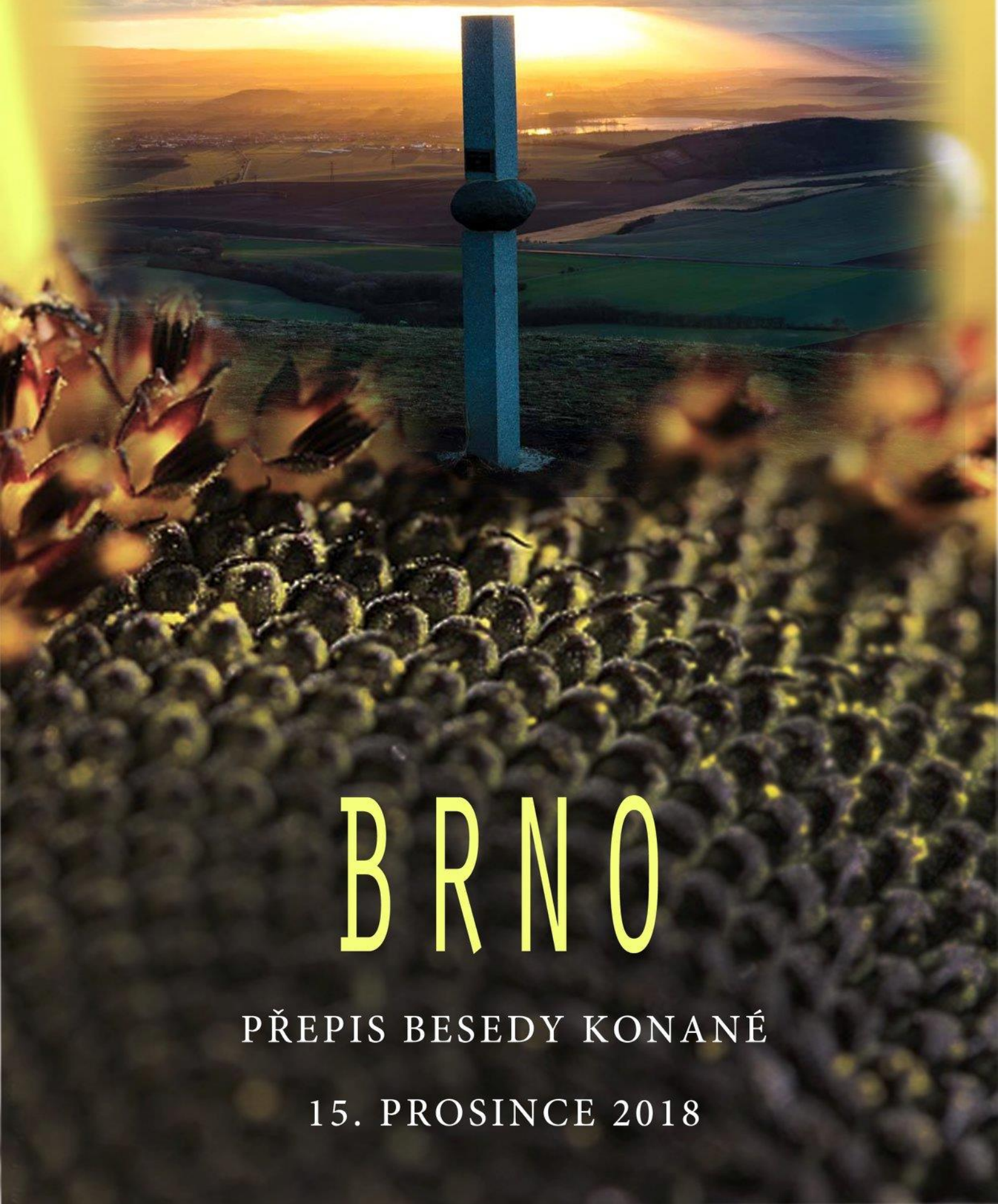

IVA ADAMCOVÁ

BRNO

PŘEPIS BESEDY KONANÉ

15. PROSINCE 2018

Iva Adamcová – Brno 15.12.2018

Chci vás přivítat v tomhle nádherném předvánočním čase. Je vás tady požehnaně. Děkuji Ježíškovi, je to i pro mě dárek. Chci vás přivítat v tomto krásném městě. My jsme přijeli už včera a užili jsme si nádherné prostředí vánočních trhů, takové jsem ještě nikdy neviděla. Takže, Brňáci, klobouk dolů! Nádhera!

A já jsem tady měla i jeden zážitek, který vám chci vyprávět. On se týká vás i mě, zkrátka NÁS. Protože my jsme včera do večera skutečně chodili po těch trzích. A já, jak jsem dlouho nic takového vánočního nepila ani nejedla, tak jsem to trošku přehnala, dokonce jsem si dala dvakrát, a nádherně se nám tedy spalo, to je pravda, a ráno hned přišla odezva. To bylo zajímavé, protože já už jsem dlouho nezažila žádné takové pokoušení z hladiny hmoty. My jsme se domluvily, že dneska ráno v osm hodin mě Zdenička vzbudí. Ona vstává velice brzo, takže mě vzbudí v těch osm hodin a pak půjdeme za Aničkou. Načež jsem se vzbudila asi v šest hodin, jen jsem tak ležela, vrněla jsem, bylo to nádherné, a ještě jsem usnula. A najednou střih. Cítím, jak mně Zdenka položila ruku na bok a říká: „Ivanko, vstávej...“ To bylo úplně jak v reálu. Já se posadím na tu postel, řeknu: „Jé, děkuji, dobré ráno.“ Otevřu oči, a teď jsem je začala třestit. Náš pokoj totiž obsahoval jenom dvě postele, a najednou tam byly čtyři. To mi bylo divné. Pozor, to nebylo po tom vínu! Na té třetí a čtvrté posteli ale byly takové jako krvavé tmavé fleky a ještě tam navíc seděla taková divoženka, rozcuchaná, zkrvavělá, tvářila se tedy démonicky. A já jsem na ni třestila oči. Teď jsem se podívala na tu Zdenku, zase na ní, a bylo evidentní, že ta Zdena neví, co vidím já, takže bylo jasné, že to je něco jiného, nějaký děj, který tam nemá být. Tak jsem chtěla té ženě něco říct, ale nevypravila jsem ze sebe ani slovo. A ta Zdenka vedle mě, která neviděla tyhle děje, najednou začala říkat: „Ježíšmarjá, ty máš dneska mluvit v Brně a ty neřekneš ani slovo. A to teď byly ty Otrokovice, kam jsi nedorazila...“ A teď mi bylo jasné, že to je zkouška. Já to zvládla, já jsem řekla: „Hele, vydržely Otrokovice, vydrží i Brno.“ Bylo mi to fuk. Ale teď to potřebovala zvládnout i ta Zdenka. Tak jsem na ni ukazovala, že i když nemluvím: to bude dobré, ale všechno to bylo jako mimika. Načež to všechno zmizelo.

Pak se objevil další děj. Chlapec v takovém zvláštním starověkém domě. Ale bylo to v Brně. Šel takovou jenom udusanou cestičkou z hlíny, bylo to až úplně ve sklepení, a najednou, když běžel proti mně tou uličkou, tak se začal propadat do toho bláta. Já teď čtu mimochodem Krále Šumavy, takže asi to možná navazovalo. Nicméně on se začal propadat a vztahoval po mně ruku, abych mu pomohla. A teď jsem věděla, že jsou dvě možnosti. Buď je to Satan - a vtáhne mě pod tu hmotu, anebo se otočím a půjdu pryč. Já jsem věděla, že když půjdu pryč, tak to pro mě bude horší, než kdyby mě vtáhl do toho bláta, že se utopí a já mu nepomůžu. Takže jsem mu s úsměvem tu ruku podala a všechno zmizelo. Takže jsem tady. /Ivanka se směje. Potlesk/

Tak. Máme tady požehnaně dotazů. Já začnu částečně z krabičky. A částečně jste posílali dotazy pro Brno i sem. Takže já to budu trošku střídat. A doufám, že toho stihneme co nejvíc.

Jestli to nebude čitelné, přijdu to přečíst.

Milá Ivanko, prosím, porad' mi. Jako dítě jsem byla přesvědčená, že se lidé mohou na všem domluvit a vše si vysvětlit. Moji rodiče mi ale ukázali, že to tak být nemusí. Když jsem to pochopila, nechala jsem jim ten jejich svět a žila jsem ten svůj. A takhle to fungovalo, no, vlastně jen na povrchu...

Jé, já už přestávám číst. No, autorko asi radši přijďte. Tak pojd'te. Radši to přečtete, prosím, celé. Sedněte si:

Já se omlouvám, já jsem se snažila...

To je dobré. To je v pořádku.

Já jsem si měla vzít brýle... /Smích/

Jestli uvidíte těmito... /Ivanka paní podává svoje brýle/ Dobré? To je jak s Františkem Novotným... /Smích/

...Izolovalo mě to, ale protože jsem žila i v jiném městě, domov jsem si vytvořila tam. Ted' ale taťka odešel, umřel, a mamka nemohla zůstat sama, a tak ejhle, jsem nucena komunikovat s mamkou, která to neumí. Bydlí ted' v domově kousek ode mě a má spoustu vlastností, které díky jejímu vzoru snad už nemám. Ale o to nejde. Nedokážu se domluvit s lidmi, kteří jsou neupřímní. Upřímnost mi doma zakazovali - urážejí se, chytají mě za slovo, jsou panovační, chtějí mi poroučet, jsou chamtiví a chtějí mě vlastnit, byla to v rodině moc dobrá škola. Nemám problém to nevidět, ale v případě mých blízkých jsem manipulovatelná a zneužitelná. Brácha nechal vše na mně a vždy si najde výmluvu proč mamku nenavštívit, nevzít si ji na víkend, či na Vánoce, a jen říká: „Díky. Vím, co pro mamku děláš.“ Mamka je v domově, ale už přes rok se ji snažím pobyt v něm zpříjemnit. Ze začátku jsem vše snášela, pak ji usměrňovala... A ted' se snažím jen mechanicky poslouchat příkazy, prosby, žádosti, protože začala brát léky na demenci a zapomíná. Ale vlastně nevím, jak správně komunikovat s lidmi v těchto případech. Jinak s komunikací problémy nemám. Komunikace v rodině mě ale mým přístupem vycouvat uzavřela do samoty. Brácha, ten si to nastavil ještě jinak: „Ty mi řekni vše, já ti neřeknu nic a jen si o tobě budu myslet svoje, případně budu uražený, ukřivděný.“ Ted' bych od něho potřebovala pomoc, ale je to náročné, je o deset let starší než já, a tudíž „ví vše.“ Kdysi jsem si to myslela i o svých rodičích, ale časem jsem pochopila, že.

Ivanko, jsem unavená a svou samotu si vyžívám až do dna. Manžela a děti nemám. Prosím, můžeš mi narovnat můj přístup ke komunikaci? Jak komunikovat a nenechat se zneužít? Jak komunikovat a nebát se? Bráchy se v komunikaci bojím. Vnímám ho jako silnějšího fyzicky, což pravda je, je to kus chlapa, jako chytřejšího, nemyslím si, že jsem hloupá, ale na komunikaci s některými chlapy nestačím, dokonce se u toho i potím, třeba v práci při komunikaci

No potěš...

...se šéfem na poradě. Většinou nemám argumenty, když vím, že to mnohdy není tak, jak chlap, nebo někdo chytřejší říká.

Děkuji za vše. Je fajn tě mít.

Snad to šlo číst.

Nešlo... /Smích, potlesk/

Děkuji.

Tam není jenom problém v komunikační čakře. Tam je problém i na jedničce, kde si nejsi jistá sama sebou. Tam je strach, a to je záležitostí první čakry. I v té rodině si připadáš strašně slabá, i proti bratrovi i proti rodičům - i když ten otec už nežije. Tam je taková ta jakoby sebe-méněcennost proti těm ostatním členům rodiny. A pak taky odmítáš na trojce to, co se děje. Tam vlastně celý kanál je trošičku přivřený, hlavně z té situační strany.

Když ti nebude vadit, jak se ten bratr chová, hlavně budeme mluvit o tom bratrovi, protože maminka už je stará, už ji nemáš tak často vedle sebe, přece jenom dojíždíš někam do ústavu, ale komunikuješ s bratrem, a staráš se jinak, ale přece jenom ti záleží na tom, jak ten bratr o tobě smýšlí a co dělá. Hoď to úplně za hlavu. Opravdu. To přijetí je strašně důležité. To je chování a vizitka toho druhého člověka. Vy nevíte, že si děláte v tom nepřijetí toho děje, který se okolo vás odehrává, obrovské odpory, a to může být v celém těle. To nemusí být jen v té komunikaci, protože s druhými lidmi komunikovat umíš. Tam se skutečně jedná i o to nepřijetí té situace. I to tělo, když jsem tě teď viděla, je velmi, velmi slabé a takové roztřesené, i když ten třes teď byl samozřejmě i kvůli trémě, kterou jsi tady měla, ale to s tím souvisí, tam není to správné „sebevědomí“, které by tam mělo být. Jestliže tvůj bratr nekomunikuje, je to jeho záležitost. Ty ale v myslí, když ti tělo bude předhazovat postoje proti němu, ty si nesmíš dovolit tyto věci ustanovit. Zkrátka on je, jaký je. A ty ho budeš mít ráda i s tím, co ti bude činit. Teprve potom se vaše společné Vědomí nebude roztrhávat a on ti nebude hrát podobné děje, jaké se dějí. Já vím, že je to strašně těžké v té přítomnosti, kterou potom prožíváte, v tom divadle toho světa si tohle uvědomit. Ale nakonec zjistíte všichni, že až když je vám skutečně jedno, co ta jakoby druhá strana dělá, pak teprve přestáváte odmítat hmotnou stránku toho člověka a vnímáte jeho realitu. On sám každý z nás sobě činí. Takže si tuto odpověď napasuj na každou čakru, hlavně tedy třetí, ty máš slabou i třetí čakru, nejenom komunikativní, a jedničku. Chod' ráda za maminkou a je jedno, jestli tě někdo

bude posuzovat nebo ne. Je to obtížné a hodně si nesete sebou potom do budoucna. Je to škoda. Ale vy se při tom učíte, takže to vlastně škoda není. Tohle si musíte uvědomit. Ale v tom pohledu, v tom konkrétním časoprostorovém bodě ve kterém se nalézáte, je to pro vás zkušeností. Takže, choď za maminkou, komunikuj s bratrem tak, jak umíš. Je jedno, jestli od tebe bude něco vyžadovat nebo ne. Udělej si to, co potřebuješ, i v té komunikaci, pro tebe se zdá důležitá, ale pak všechny kritiky, které vyjdou z té druhé strany, hoď za hlavu. Ale hlavně ty kritiky, které máš v sobě vůči němu a jeho chování a vůči chování i těch rodičů, co tam byli v minulosti, ty musíš jako první zastavit.

Vy jste vše, jste Vědomí celého světa. A to, co tomu světu děláte jenom v nitru, uvnitř vašeho těla, to, co vám předkládá a přeberete si, tak to vám dělá děj, který přichází. To znamená, že ty si musíš uvědomit, a ten dopis to dokazuje, že ve svém nitru, i když to vně neděláš, to děláš. Takže prvotní je zastavit to u sebe, neodmítat děj, máš rodinu přesně takovou, jakou jsi potřebovala mít, abys pokračovala. To je strašně důležité.

Já jsem zažila, je to dva dny zpátky, zajímavý příběh, on tedy trval až do noci. Napsala mi paní, že má asi čtrnáctiletého syna. A ten syn už ve dvou letech, a potom v pěti letech měl dvě operace po sobě, protože mu pořád nesestupovaly varlátka, ale do této doby se stejně nic nedělo. Jestli bych se na něj mohla podívat a když se podívám nebo nepodívám nevadí, ale že to zkouší. To byl krátký dotaz, tak když jsem byla u počítače a tiskla jsem tady ty otázky sebou, tak jsem si na toho chlapce sáhla. A kupodivu to šlo až do minulosti, protože zápis u tohoto hmotného těla a současného Vědomí, které se znova inkarnuje, byl dvacet, až dvacet jedna let zpátky. Takže jsem hned té paní napsala: „Poslyšte, váš syn si to nese z minulosti.“ On tam měl obrovskou sebe-neúctu sám k sobě, a opravdu z obou stran; mně vylezla bolest až do ramen, po celých rukou jsem měla úplně křeč, obrovské bolesti; takže si tento odpor přinesl sebou sem, i situační. Takže, neměl se rád, neviděl rád svůj vlastní život a také tam asi odsuzoval spoustu druhých lidí, protože když tam sáhnu rukama, tam nejde rozeznat, jestli je tam hmotička těla jednoho nebo více těl, ale spíš mě všechno napovídalo, že to je směrem k sobě. A ještě jsem tam napsala, že toho kluka musí strašně bolet nohy, protože ta jednička - on tu vůbec není v tom světě, on odmítá ten osud, který si zvolil a ten, který žije. A ta žena mi napsala ještě tu noc, že mi moc děkuje, ano, že si od narození často stěžuje na to, že ho bolí nohy. A tak jsem jí napsala: „Poslyšte, máte dobrou úlohu. Narodil se k vám a vy posloucháte. Je to dobré znamení. Je jedno, jestli to udělal teď v tomto životě nebo si to nese z minulosti. Vy ho teď budete učit optimismu. To znamená, že každý jeho komentovaný pohled, který vám předloží, tak nenápadně, bez tlaku, budete komentovat v tom pozitivním módu. Vy potřebujete opravit jeho pohled na svět, ale nesmíte tlačit. A předvádějte mu svou hrou těla, jak se to správně dělá, aby vlastně přestaly ty hranice mezi vámi a ta zeď byla zbouraná mezi tělem toho člověka a světem. Takže to berte jako dar. Kdyby ten rodič bědoval, bude stejným pesimistou jako ten chlapec, takže on s tím nic neudělá. Ale jestliže to pochopí, tak se společně budou nádherně učit a dosáhnou určitě nějakých výsledků, a o ty jde. Samozřejmě, má tam i to setkání nebo komunikaci s Ivou, která jí to poradila. Takže začněte vždycky u sebe. Rozumíte? Výborně.

Milá Ivanko, posílám krásný pozdrav z jižních Čech. Za svého života nás doma pravidelně vždy kolem poledne náš syn chodil navštěvovat. Jednoho dne, zase kolem poledne, jsme v čerstvě napadaném sněhu objevili veliké pánské stopy, které vedly od silnice až k našim dveřím, kde končily. Záhada je, že pokud by někdo vešel dovnitř, musely by stopy pokračovat dále po dvorku, ale tam už žádné stopy nebyly. A co je mi záhadou, ony nevedly ani ode dveří zpět k silnici. Stala se tragédie, a náš syn byl v tu dobu už dva roky po smrti. Jak se tam mohly jeho stopy otisknout, kdo je udělal? A co nám to mělo naznačit? Majka.

Někdy je projekce hmotného světa obrovská. Vnímáte to vždycky vy, máte to v projekci svých vlastních těl, a nepátrejte po tom. Možná je to jenom proto, aby vám bylo dobře. Já jsem vám kolikrát vysvětlovala a vyprávěla mnoho příběhů, které jsou krásné a které jsou opravdu zázračné. A každý je má podle svého. A nechte si svoji variantu, ona vám uleví.

Já vám teď, když je taková nálada trošku dojatá a vánoční, budu vyprávět jeden příběh, který mi vyprávěla jedna žena před měsícem. Je skutečný, je vánoční. A je nádherně vánoční. Protože je tento čas, tak si ho zasloužíte. A tady uvidíte obrovský zázrak, který se pro ty dva lidi tenkrát udál.

Tahle žena pracovala v jednom malém městečku na západě Čech na gynekologicko-porodnickém oddělení v nemocnici. Je báječná, je to letitá posluchačka po Tomášových a ke mně se dostala v roce 2011, známe se dlouho, a má velmi mnoho krásných příběhů. Tahle žena, protože měla malé děti, tak nesloužila Štědrý den. Až po určité době, když ty děti vyrostly, tak z toho oddělení si to zase zasloužily jiné mladé ženy s malými dětmi. A tak si vzala poprvé Štědrý den na tom oddělení gynekologicko-porodnickém. V devět hodin večer zvonek. Seběhla dolů ještě s jednou sestrou, která tam sloužila na kojencích. Otevřely dveře a za těmi dveřmi stál muž a žena, klasický obraz pro ně: držela se za břicho, mokré nohy, prasklá plodová voda... Takže je vítali: „Á, jdete rodit.“ A ten pán s vážnou tváří i ta žena s úplně trpícím výrazem ve tváři říkají: „Ne, ne. My jdeme umřít.“ Teď ty dvě sestry se na sebe podívaly, nevěděly o co jde, myslely si své, protože viděly - jasně porod. A ta jedna zase říká: „Ne, vy jdete rodit.“ A muž říká: „Ne, ne, my máme papír, že nemůžeme mít děti.“ A ta žena říká: „Ano. A moje maminka měla kdysi rakovinu dělohy a také jí najednou začalo růst břicho až bylo veliké a pořád z ní vytékala voda, tak pak zemřela.“ Protože při rakovině spodku u ženy skutečně se dělá mimotělní tekutina a odtéká. Takže, ty dvě sestry věděly, že ti dva jdou na porodní sál - a oni si mysleli, že jdou umřít. A teď ty dvě sestry měly trošku dilema, protože primář byl velice přísný, zakázal - a v té době nebylo ještě možné, aby otec nebo kdokoliv cizí byl na porodním sále. Ale ty dvě mu to nemohly zakázat, naopak, chtěly mu vlastně přivodit ten zážitek toho Štědrého dne, kdy se to miminko narodí. Takže ho postavily k pelesti té postele na tom sále. A skutečně, asi do dvaceti minut se narodila holčička. A teď všichni brečeli. Načež za dvě hodiny přišel do práce pan primář, ten si odběhl na štědrovečerní večeři, a říká: „Co to tady je, co tady ten chlap dělá?!“ Dopadlo to tak, že i pan primář brečel... A holky neměly žádný postih. Tak jsem vám chtěla připravit tento krásný příběh. Ono to zní jako pohádka.

Až budete letos večeret, tak si vzpomeňte, jaké zázraky ten svět dělá, protože tohle byl jeden ze zázraků. A vy si taky ponechte ten zázrak pro sebe.

Milá Ivanka, mám devätnásť rokov. Počúvam ťa cez moju mamu asi dva roky. Sama si prednášky nepúšťam. Veľa vecí už chápem a viem, že to tak je. Chcem sa opýtať, čo robiť s občasným pocitom, že som ďalej ako napríklad moji spolužiaci alebo aj učitelia. Nehovorím im to, ale niekedy sa cítim ako niekto viac, a potom mám výčitky, že som povýšenecká, a ešte že môj priateľ vôbec netuší ako to funguje a má úplne iné názory. Môžem mu to povedať? Akým spôsobom? Ďakujem.

Tak pozor. Bacha na to, to je ego. Uvedomte si, že hmotné tělo, ať zná méně nebo víc, nezná méně nebo víc - to vám jenom nalhává to hmotné tělo. Ve skutečnosti vaší skutečnou realitou je váš Duch, který je ve všech lidech stejný. A jestliže neodoláte tomu hlasu a budete si připadat povýšená, tak skutečně dostanete pěkně po čumáku.

Zvedněte ruku, kdo je teď na facebooku? Nemyslím teď v této chvíli... Je vás tady hodně, ano. Tam teď běží příběh jednoho človíčka, který si myslí, že už skutečně ovládá učení, které načerpal. A chce učit a vyžaduje to z těch lidí. A je to hodně dramatické. A toho člověka to roztrhá na kusy. On tam vnucuje to učení těm druhým lidem, pozor, ale je to ještě hranice černé magie, tam je násilí do učení, kdy tlačíte ty druhé lidi do toho, aby se něco naučili. Tvrdí tam, že mi musí pomoci s tím učením s vámi. A tam mu lidi opravdu dávají dost silné odpovědi s tím, ať si založí samozřejmě skupinu sám, najde si tu skupinu sám - a on není schopen. A přitom neví, že já jsem skupinu vůbec nezaložila a nikdy jsem s tím práci neměla. Když tam málokdy jdu, tak si tam jdu s vámi pokecat. Jenom tam ještě něco trošičku narovná, ale už jsou tam ty odpovědi tak dobré, že už kolikrát nemusím. Takže pro mě to není úsilí. A vy víte, jak to беру. Já vám předložím informace a vy je buď přijmete nebo ne. A tak je to správně. Ten člověk, který ještě to chce do těch lidí nalívat a silou tlačit, tak ten člověk si prožije peklo. A vy byste si ho taky prožila. Pozor, a hlavně, Duch v těch druhých lidských tělech to ví i když nebudete mluvit. Takže do vás bude skutečně kopat, bude do vás bušit z jiných stran. Najednou i vaše tělo začne dělat věci, které nejsou příjemné. Není nikdo vyšší a nižší. To si pamatujte. Vy jste vždycky uvnitř v hmotném těle plným Bohem, úplně stoprocentním, a dokonce, pozor, jste Bohem přes všechny dimenze. Akorát přes tu hmotu si to objevujete a rekognoskujete ten terén a nabíráte si vlastně tu zkušenost v té hmotě přes ty všechny dimenze. Až se tohle doplní, potom budete i kompletním Bohem a Duchem najednou. Teď to není možné, tak si to nekomplikujte. Oni jsou stejným Duchem jako vy, ale žijícím ještě v hmotném těle, které třeba možná nemá info, ale žije tak. Bacha na to. Pýcha je strašná věc, ale je nutná, je nutné si to projít.

Já vám teď budu vyprávět jiný příběh, teď ho mám kolem sebe, nedaleko. Muž, který obrovsky obdivoval svoji ženu, ale až opravdu extrémně, občas, když jsem je viděla (nevidím je moc často), tak to bylo zarážející, protože říkal: „Podívej se, jak je krásná, jak je hodná, jak je dokonalá...“ Já jsem si vždycky tak jako povzdechla, občas jsem mu něco řekla tak, aby cítil, že bacha... A teď se dějí věci... Teď vám to ukážu v rovině Jednoty. Když já budu obdivovat vás jako jednoho člověka, třeba jako svého partnera,

tak já útočím na svoje tělo - to znamená, že jsem špatná. Jestliže někoho vyvýšíte, musíte někoho ponížit. Pozor, vy samozřejmě ponížujete i druhé lidi, kteří tam ještě jsou. Ale hlavně tím, že někoho vyvýšíte, tak útočíte na hmotu. A vy už víte, že hmota druhých lidských těl, ani vaše, není vaše - vy jste Vědomím. To znamená: Bohu je jedno, jestli útočíte na druhé lidské tělo nebo na své. A protože v této době na planetě jsme si nejbliž jako Duch, to je poprvé za existenci této planety, tehdy se musí dít děj, který vy rozpoutáváte tímhle svým obdivem. To znamená - musí ten člověk vámi opovrhovat za jistý čas. A teď se to děje, teď je to v programu těchto dvou lidí. A je to hodně dramatické. Ale on to už pochopil. Už ji neobdivuje, ale jenom ji miluje. Tak doufejme, že se ještě zastaví děj a že ona ho vycítí z Ducha. Takže jim budeme držet palce.

Bolestou, chorobou platíme za odpory, keď sme pochopili. Ale ani my vždy nevieme, prečo platíme, len to už vieme prijať. Ako je to s ľuďmi, ktorí ňá, Ivanka, nepočúvajú a teda nemajú šajnu o odporoch a platbe, ani chorobu neprijímajú? Bude sa im to stupňovať, až kým neprídu na dno, lebo si to môžu preniesť až do ďalšieho života? Môžem im pomôcť bez toho, aby vedeli o tvojom učení (najmä rodičom)? Keď im poviem, že to je ešte dobré, to si myslia, že iba zľahčujem ich problémy.

Ano, já vím, že to je hrozně těžké. Uvědomte si, že jsou lidé, kteří tohle neznají a neměli se k učení dostat, anebo ho odmítají i když ho mají v okolí, protože vy si nesmíte dovolit, aby vám to nepotrhalo trojku, abyste je takzvaně „zachraňovali“. Jednak, vlastně vy jste pochopili, kde ta příčina vězí, to znamená, že vy už si tak trošičku všimáte dějů v tom vašem životě a jednotlivých čakerních odporů, protože už víte jak se prezentovaly a co za nimi je. Takže, vy už si to hlídáte a taky si hlídáte přijetí té nemoci. Ale všimněte si, že existují také lidé, kteří jsou v takzvaném stavu takového toho zdravého selského rozumu a nemusí Ivu poslouchat. A ti stejně ví, že si to musí odkulhat a nebědují, zkrátka žijí a musí něco udělat. Třeba takový člověk, který žije na vesnici ví, že i když ho bolí noha, prvně musí nasypat zvířatům, které jsou v chlívě anebo slepicím na dvorku. Takže přesto, že ho bolí noha, tak vstane, sice občas zabrblá, ale jde. Takové to překonávání těch věcí s tím: „No jo, no, už nemám to tělo takové mladé a zdravé...“, to je také určitá část pokory, která není úplně stoprocentní, ale stačí tomu člověku. Takže, nesnažte se je zachraňovat, chovejte se před nimi podle svých plateb. Další vstup tam je, že přijmou tu chorobu, to je další úleva, ale bohužel, někomu to vysvětlit nejde. Neplakat nad nimi, nelitovat je, nekritizovat.

Já vím, že si to samozřejmě odsloužíte, protože to jsou vaše rodiče a mají vás rádi. Já mám něco podobného.

Já si pamatuji, jak jednou moje maminka, ona musela mít hned teď všechno... A kdysi jsme se domluvily (byla to neděle), že v pátek příští týden pojedeme k Dvořákovi a koupíme tam broskvičku. Ale protože bylo jaro a moje maminka byla nadšená ze zahrady, tak místo aby dělala celý týden po dvou hodinách, tak tam byla celý den a udělala celou zahradu. A najednou v pondělí ráno vidím, to jsem ještě pracoval doma v laborce, jak vleče ten strom od křižovatky. Jí to nedalo. Otevřela dveře, vlezla do baráku a já říkám: „Mami, proboha, co se s tím dřeš? Vždyť jsme se domluvily...“ Ten

strom byl docela veliký. „Já už jsem to chtěla teď.“ „Ty jsi paličák. Bacha na kolena.“ „Ty tvoje kecy...“ Představte si, druhý den šla v kuchyni po koberci, najednou slyšela prásknutí, jako když vystřelíte z pistole. Prásk! A praskl jí v levém koleně vaz, čtyři měsíce pak kulhala, strašně ji to bolelo... Ale já už jsem neřekla ani slovo, to už si pak nesmíte dovolit. Takové to: „Já jsem ti to říkala...“ To už by bylo moje, takové to tlačení. Ne. Už to víckrát neudělala. Ten člověk si to musí osahat.

A když to těm rodičům takto nadnesete, co by se mohlo stát a ono se to pak stane, tak možná začnou přemýšlet trošičku jinak.

Milá Ivanko, velmi ráda bych se od tebe dozvěděla radu, jak naložit či ideálně předejít vlastnímu silnému hněvu až nepřičetnému vzteku vůči našim dětem. Dokážu se nechat vyprovokovat ke křiku na ně i fyzickému násilí. Pak mě to mrzí, omluvím se, ale mám obavy, že děti i přesto mohou mít šrámy na duši. Ráda bych to nedělala a byla laskavá a pohodová máma. Děkuji moc. Ještě by mě zajímalo, jakým způsobem nalézt své talenty a poslání. Nemohu se rozpomenout. Díky, že jsi.

Tak k té první. Takže bacha, zkus si uvědomit, že tvoje tělo a jejich těla jsou jenom iluzorní - jste jedno Vědomí. To znamená, aby ses dopídila ke svému vlastnímu Vědomí, tak to, co děláš tomu světu ti musí ty děti opakovat. Ano, když ty nevydržíš něco, tak ony tě zkouší... Kolikrát mně píší lidé, že k většině cizích lidí to je úplně v pohodě, ale doma že je to peklo. To znamená, že jestliže (a je to i na základních přednáškách) dneska vystartuješ jak čertík z krabičky, tak je jasné, že si zapíšeš karmu, protože si převezmeš tu zlost od toho těla. A bacha na výčitky, když si to budeš vyčítat, tak si přidáš ještě další odpor k tomu, že jsi to udělala. To znamená, že příště to nezvládneš, ty si to v prvním kroku nesmíš vyčítat, pak ale samozřejmě ty děti tě přijdou zachránit. Uvědomte si, že třeba to je trojka. Když řeknu na té trojce prohlášení, tak to tam uvidíš. Ty sama sobě, jako Vědomí, přes hmotnou složku i těch těl děláš tyto děje. Já teď to prohlášení na trojce schválně řeknu, abyste si prohlídli, že nikdo vám nikdy nic neudělal. Děláte si to sami sobě.

Zavřete si oči...

Otče, prosím tě, odpusť mi odpory těla mého jména, které jsem přejal od tohoto těla a jména v domnění, že tímto tělem jsem. Ale já jsem Vědomí celé této planety. A jsem tedy i Vědomí zdánlivě druhých lidských těl s jinými jmény, které sám sobě v programu tohoto osudu jsem poslal, aby mi činili činy své, neboť vše, co mi tito lidé činí, je nová šance pro to, abych poprvé od těla svého jména nepřevzal odpory, které mi nikdy nepatřily, takže si je nemohu vyčítat. A v této úrovni je to respekt. Respekt k tomu, co činí těla druhých lidí, v tomto případě dětí, a co činí tělo mé. Neboť nic není vaše. Amen.

Tady si můžete prohlížet, že vlastně ty děti vás zachraňují, proboha. A zachraňují vás proto, že vám dávají novou šanci pro to, abyste si ty odpory těla svého jména uhlídali a nepřevzali. A ono to půjde. Ale přestaňte si to vyčítat. A bacha, jedno dítě může z toho vyjít bez odporů vůči vám, nebude to dělat, ale druhý se bude taky třeba zlobit potom zase na vaše vnoučata, až bude mít děti, takže to bude pokračovat. Děti se vždycky učí

od svých rodičů, protože samozřejmě i otec i matka jim předvádějí ve svém DNA a předávají odpory, které tam jsou.

Jakým způsobem nalézt své talenty a poslání.

Vy máte žít, nemáte pořád pátrat v čem jste dobří a co byste mohli dělat. Já jsem taky nikdy nepátrala, já jsem jenom žila. Jediné, co jsem uměla, byl optimismus. A vidíte, kam jsem to dotáhla s optimismem. Ano, je to pravda. Když budete spokojení... Vezměte si, že když pátráte po svých talentech, tak jste sami se sebou nespokojení. Tak jak to tělo je má objevit, proboha? Buďte šťastni s tím, co máte, nehleďte víc, pak můžete dostat přidáno. Ale ti, co neustále od světa chtějí a tahají to k sobě, těm nebude přidáno, těm bude odebíráno, protože si to sami dělají. Jestliže jsem vše, tak můj život je teď a tady dokonalý takový, jaký je. Tak já ho přijmu. Teprve tehdy mi dá celý svět to, co jsem od něj potřebovala. Takhle to pracuje.

Ahoj, Ivanka. Chcela by som sa opýtať, ako je to s adoptívnymi deťmi. Máme dvadsaťročného adoptívneho syna. To, že je adoptovaný, vie odmalička. Odmietnutie si však nesie po celý čas do terajšieho života stále. S obľubou sa stavia do úlohy obete. Vždy bol dosť negatívny, akoby nahnevaný na celý svet. Posledné roky boli veľmi náročné, všetko sme ale zvládli. Viem, že nás má rád, tak ako aj my jeho. Teraz už rok býva u svojej priateľky. Začal chodiť do práce. Chodí nás navštevovať a vzťahy sa opäť zlepšujú. Jedno ale stále nie je v poriadku. Otázka jeho biologických rodičov. Vždy, keď sme sa bavili na túto tému, akoby nechcel o tom hovoriť. Raz dokonca povedal, že ich nenávidí. Neodpustil im. Z hĺbky duše je veľmi zranený a nahnevaný. Moja otázka: Čo môžeme my v tejto oblasti urobiť? Máme vôbec do toho zasahovať? S láskou Majka.

Než odpovím, Majko, tak vám ještě potřebuji říct krátký příběh. Kdysi se mě někdo ptal, že pracuje v dětském domově, tam je hodně dětí bez rodičů, různé varianty, buď ti rodiče je navštěvují nebo ne, nebo se ani neví, kde jsou - a jak má tedy ty děti vychovávat. Já jsem řekla jednu jedinou věc: potřebuješ dokázat, aby ty děti své rodiče neobviňovaly, aby jim nevyčítaly, aby je tedy milovaly. Vy víte, že jakákoliv negativní emoce není láska. Vy potřebujete dokázat, aby to dítě milovalo své rodiče, protože když je nebude milovat, bude se mu opakovat děj v jeho vlastním osudu. On se zase rozvede ten člověk a třeba děti dá také pryč. Tam mohou být různé varianty. Krachne to, nebude to hezký život, protože on se samozřejmě nenaučil přijmout děj minulý, tak ten děj musí pokračovat. Velikou šanci budou mít ty děti, které ty rodiče pochopí: „I když nevím, proč mě odložili, měli svůj důvod.“ Tohle člověk pochopí, když už v minulých životech tímhle prošel, když si to zkusil. Právě proto se potom opakuje u toho dítěte následný děj, že se mu děje něco podobného, aby pochopil své rodiče. Takže je zákonem, že se jim to bude dít.

Kdybych já byla tím vaším adoptovaným synem nebo dcerou, tak bych řekla: „Jaké já mám štěstí, že jsem dostala milující rodiče. Bůh ví, co prožívali ti moji. Třeba matka

zůstala sama bez partnera a byla mladá, nemohla mě uživit. Vše může být pravdou. Nebo jsem byl sedmým, osmým dítětem, které už třeba nemohla uživit, takže mně poskytla dar, že já jednou budu žít třeba jako jedináček, anebo dítě z celé rodiny.“ Vždycky si ten člověk na to může vybrat ten dobrý pohled. Pokud si vybere špatný, děj se opakuje. Pokud on je nenávidí, trápí sám sebe. Vy máte šanci si s ním občas promluvit a alespoň mu trpělivě vysvětlovat, že ti rodiče, které nenávidí, o tom ani neví. Že vlastně jediný z těch tří hmotiček (on, otec a matka biologická) on sám sebe trápí. A je to zbytečné. A když trápí sebe, trápí tedy i vás jako rodiče, kteří byli a jsou milující. Takže vlastně, s prominutím teď to řeknu drsně, ono se říká: serete si do vlastního hnízda. Tak to je, ano. A pozor, s takovým nespokojeným člověkem se špatně žije. Jeho může potkat i rozvrat toho manželství s tou přítelkyní, se kterou je, protože to je hodně těžké. Ten člověk se nepoučí a jeho tělo by v nynější době mohlo dělat podobné věci.

Takže trpělivě vysvětlovat, varovat. Vy se připravte na jakoukoliv dramatickou variantu. Jestli se má stát, tak se stane. Tím se nestane. Ale potřebuje přijmout tento stav také, vy se s tím také nesmíte „trápit“. Já vím, že je to těžké, ale tím uvolníte pozici jednoho hmotného těla, nebo dvou, když to bude i váš muž, pro to, aby ten děj se trochu změnil. Buďte uvolnění. Vy s ním jenom můžete soucítit.

Víte, když si berete partnera a máte s ním dítě, tak víte, jaké jsou tam varianty povahové, ale jestliže osud máte takový, že jste si to dítě adoptovali a nevěděli jste jaké povahové a charakterové vlastnosti tam budou, tak musíte počítat se vším. A pokud on vás má rád, tak to je v pořádku, tam jste si vydobyli nějaké místo, ale on neví, že vám nepřináší útěchu, vy jste si samozřejmě adoptovali dítě i proto, aby bylo šťastné a vy taky, ale tím on to vlastně kazí a vůbec si to neuvědomuje. Trpělivě, krůček po krůčku přijímat, skutečně kývat hlavou na to, co se děje, protože by to bylo mnohem horší. Když je skupina lidí, kteří se učí, tak každý jedinec, když pochopí to své a přijme ten děj, tak vždycky uvolní to napětí v té skupině. A to je velmi, velmi důležité pro vás.

Ivanko milá, já tak moc děkuji. Pouštím si od Dana čerstvou nahrávku, a druhý dotaz od paní mne úplně dostal. Prožívám to také a zrovna po minulé dva dny. Nejdříve tělo plakalo, nechala jsem ho, další den nato bylo unavené, mrzuté, bez nálady a energie. Zrovna jsem byla v mé občasné práci a musela jsem expedovat zboží pro zákazníky, a doslova jsem se plazila mezi regály, a už jsem chtěla začít znovu pouštět slzu. A náhle hlas v hlavě mi říká: „Jen ho nech, dovol tomu tělu cítit to, co cítí, plakat, být unavené.“ Řekla jsem jen: „Můžeš si to prožít a dovoluji ti to,“ a tak neskonale se mi uvolnilo a ulevilo. Díky vám všem v radosti i smutku. Díky za zpětnou vazbu, že vás všechny mám. Jupí a juch, jednou se to prostě naučíme, kdy to bude to je vlastně jedno, jak nám říkáš. Ano, dotazy jsou pro nás moc důležité. A odpovědi ještě více.

Jistě jste pochopili, že se jednalo o to, že někdo si pak vyčítá, že pláče. Nebo se bojíte plakat. Nechte to. Víte, dřív, když jste ještě neznali IA, tak když přišla lítost, tak vás vyloženě bolelo srdce. Vzpomeňte si, to bylo takové svírání, úplně fyzická bolest, jako když do toho srdce vám někdo bouchne nebo vrazí nůž. Teď ne, teď tělo brečí, ale

necítíte nic. Ono tedy dohrává svou roli jakoby, tak to nechte chcípnout. Nebojte se toho. Žádné výčitky. Kdybyste si vyčítali, že jste brečeli, jako že nejste dobří, ono se vám to snaží vnutit, protože už také znáte IA, takže nebojte se, nechte tělo vybrečet, nebyli jste to vy. Jak může Vědomí brečet? To je hovadina, že jo, brečí tělo - no tak si breč, zkoušej na mě, co chceš, já jsem v klidu... Ano, přesně, výborně.

Dobrý den. Hezký den, paní Ivanko. Před rokem se mi otevřelo třetí oko. Od té doby se změnilo tolik, najednou se dá spousta věcí pochopit.

Uvidíme, jak to bude pokračovat dál.

Přibližně před třemi měsíci jsem narazila na váš projev na internetu a věděla jsem hned, že už to vše vím. Jen jsem to někde potřebovala slyšet. Viděla jsem svůj kanál přesně tak, jako podle vašeho popisu. A je zaseklý. Oko jsem si zavřela ze strachu z toho, co jsem jednou viděla. Bylo to na mě moc rychlé, nikdy jsem se v těchto směrech nepohybovala. Teď už se nebojím, vím, že oko nemám úplně zavřené. Mám tolik otázek a nechci udělat chyby, kterými bych ublížila ostatním z nevědomosti při myšlenkových procesech při znovuootevření oka. Cítím, že bych měla mít s vámi sezení.

Aha. Tak jo. Pozor, vy moc dobře víte, že když se ještě nacházíte v hladině bílé magie, tak někdy se stává, že začnete vidět pod povrch hmoty, ano, ale to ještě není otevření třetího oka. Otevření třetího oka následuje po zastavení veškerých útočících neboli negativních, to znamená odmítajících emocí, které se nacházejí na jedničce až pětce: tehdy se otevírá třetí oko. Občas někdy přijde na statek někdo a ptá se mě - saháš i na šesté a na sedmé? Říkám - bacha, já jsem převaděč. Já jsem ten, kdo vysvětluje, položím vám na táč informace a vy, podle toho, jak jste schopní to strávit, tak některé vám jdou a některé vám ještě nejdou. A samozřejmě, po čase se to změní. Zase dostanete informace a prožitky - a ve vaší praxi tak, jak jdete tím životem. A teď pozor, důležité je žít ten svůj, váš život. Ten svůj vlastní život, kterým vlastně jste si to přišli všechno vyzkoušet. To tam všechno máte. Jestliže odmítnete cokoli ve vašem životě tak, jak je, a jsou někdy hodně těžké věci, které máte přijmout. Hodně situací teď prožíváte, které jsou hodně náročné... A pořád domlouvejte tělu - jenom procházím... Ono se to totiž vyřeší úplně samo.

Zkuste si představit, vy jste tady existovali mnozí třeba před třiceti, čtyřiceti, padesáti, šedesáti lety, jsou zde i starší lidé, a kolik náročných situací bylo, kolik režimů nebo různých stavů i politických se tady odehrálo... Všim jste prošli, dodnes tu jste, všechno se vyřešilo. Ano, den za dnem se řeší sám. Vždyť si to můžete přečíst i v bibli. Tady jde pouze o to, že já tomu člověku podám ty informace o tom, že není tělem a že si vybral i situace, které byly - a už je na vás, jak to dokážete pochopit a jak to skutečně budete žít. A tohle je pro vás velice, ale velice důležité.

Dobrý den, Ivanko. Velice zdravím a děkuji za vaše přednášky. Asi před rokem mi známá poslala na vás odkaz a teď už v tom jedu. Myslím, že to

ke mně dorazilo v pravý čas. Jestli dovolíte, ráda bych vám položila otázku s prosbou o pomoc. Začnu tím, že nejsem Češka. Jako vaše dcery jsem odjela za hlasem svého srdce ze své vlasti do Česka, a tedy do Prahy. Musím napsat, že mě do České republiky něco táhlo od mých šestnácti let...

Ano, to je program těla.

...kdy ještě žádný manžel nebyl na obzoru. Ve své vlasti jsem proto studovala češtinu a úplně jsem se do ní zamilovala.

Tedy ale pozor, to je dokonale napsané, super.

Pak se objevil On s velkým O. A byl to Pražák a cesta byla jasná. Přestěhovala jsem se, založili jsme rodinu a všechno šlo tak nějak: někdy hůř, někdy lépe, jak už to bývá. Nikdy jsem svého odjezdu nelitovala, jsem v Praze velice, velice šťastná a cítím, že sem patřím. Před lety se však objevil další muž. Byl to kolega, se kterým jsme se letmo znali, vídali už dlouhá léta předtím, ale najednou přeskočila jiskra. Nejdříve jsme se půl roku tomu citu bránili, ale nešlo to. Tento muž přinesl do mého života pocit domova. Konečně jsem našla místo, kam patřím a kde jsem doma. Poprvé v životě jsem se cítila zamilovaná, přijatá, pochopená taková, jaká jsem. Získala jsem pocit, že nemusím být ani lepší ani krásnější ani chytřejší, jako bychom se znali věčně. Jsem přesvědčená, že on je moje příbuzná duše, se kterou jsme prožili mnoho, mnoho životů. Nedokážu vám to popsat. Měla jsem pocit, že jsem se vrátila domů a nemohla jsem pochopit, že jsme se našli a nemůžeme být spolu. To odloučení a fakt, že nemůžeme být spolu, protože jsme se takto rozhodli, mi způsobovalo velikou bolest. Někdy jsem měla dokonce pocit, že bez něj umřu, tedy odpor, jak říkáte. Tento vztah trvá dodnes, nedokázali jsme od svých rodin odejít a také se nedokážeme opustit. Víím, že to není správné, i když se to muselo stát. Samozřejmě, že nás oba trápí naše svědomí, ale při nejlepší vůli nemohu popřít pocit, že patříme k sobě. Občas mám i pocit, že nám dokonce fandí i vesmír – přináší čas, skuliny na schůzky, i když si myslíme, že to je všechno ztracené. Na druhé straně víím, že jsem svého manžela dostala právě proto, abych se od něj učila a že je přesně takový, jaký má být pro věci, které mám v tomto životě zvládnout. Pro mě to byla a je stále obrovská zkouška. Asi jsme se rozhodli, že v tomto životě zkusíme být s někým jiným a nezvládli jsme to? Nebo to nemůžeme brát, že jsme to ustáli a nic jsme nezbořili, ale přitom to není spravedlivé vůči našim rodinám. Bojím se to poslat, bojím se odsouzení, asi toho v sobě. Bojím se, že bych takto neměla žít, že to, co dělám je špatné, ale zároveň cítím, že to jinak nedokážu. Co s tím? XY.

Tak, a teď dobře poslouchejte. Já do toho vložím svůj vlastní příběh, už jsem vám ho možná vyprávěla, ale tenhle kousíček mého příběhu je velice důležitý, abyste potom pochopili, co bude pokračovat v odpovědi této ženě.

Když jsem poprvé uviděla mého muže, tak v té době byl u mě v životě Jiří. Já jsem samozřejmě věděla, že si nemůžu dovolit, a pozor, dělá to jenom tělo, ty pocity bolesti, ano, já jsem odjížděla tenkrát z toho malého krušnohorského městečka a byla jsem v šoku, protože přede mnou stál člověk, na kterého jsem čekala celý život. Ano, žili jsme spolu mnoho životů. Byl přesně takový, jaký bych potřebovala, aby muž vedle mne byl. Ale doma jsem měla člověka, který mě měl rád, byl hodný, pomáhal, měl rád moje děti. I když v té době už také nějaké problémy byly, ale já věděla, že to nevádí. A tenkrát jsem jela domů, aniž by se cokoli stalo, protože jsem věděla, že to tomu mému tělu nedovolím. A víte proč? Protože v minulosti, kdysi v minulých životech, jsem prožila, kdy jsem zranila někoho. Jestliže jste vším, nesmíte si dovolit zranit nikoho, protože vás to pak čeká také. Já jsem jela těch sto kilometrů v horách hodinu a čtvrt, přijela jsem domů a doma nikdo nebyl. Přišla jsem do ložnice, děti byly tenkrát ještě u tatínka a Jirka byl v Duchcově. Já jsem si klekla se strašnou bolestí srdce, kterou mi dělalo moje tělo Iva, které jsem si oblékla. A se strašnou bolestí jsem vládla tomu tělu. To tělo si kleklo a brečelo. Hrozná bolest na hrudníku. A já jsem řekla tomu tělu a vlastně sama sobě: „Otče teď, teď mi posíláš člověka, na kterého jsem čekala celý život, ale já nemůžu ublížit Jirkovi. Já nemůžu ublížit dětem, mým ani jeho. Zkrátka vezmi si ho, já ti ho vracím.“ A pomyslně jsem tu postavičku vrátila. Vy si nedovedete představit, co se dělo. Předtím, jak mi to tělo kleklo na kolena, jsem měla pocit, že mi někdo na ramena dal nacucaný kožich, těžký, nacucaný vodou, jak tunu. Jakmile jsem tohle řekla – vracím ti ho, vezmi si ho, já ho nechci v tomto životě – tak ten kožich někdo sebral a odhodil ho. Já jsem přestala brečet, přestala bolest v hrudníku, přestalo úplně všechno. Bylo mi strašně dobře. Vy totiž nesmíte ublížit jednomu jedinému člověku tady. Na vás to hraje, ano, přijde někdo, kdo je dokonalý, ale uvědomte si: tady jsou dvě misky vah. Na jedné misce je ten jediný člověk. Na druhé misce je celá vaše rodina - a ty zraníte. A vy si nesmíte dovolit zraňovat, protože zraníte sami sebe. Tohle si odříct je mistrovství. Ale pozor, jakmile to tomu tělu nedovolíte, vy spolu jste. Chápete to? Jestliže já toho člověka nechci pro tento život a přijímám to, že já jsem tady v jiném městě, nebo možná ve stejném, anebo v jiném světadílu, tak já s ním jsem, protože já souhlasím se svým osudem, který se děje. Hmotný svět je iluzí, on vám hraje hru, která není pravdivá a šálí vás. Věřte mi je dokonalý.

My jsme zažili děsnou srandu minulý týden. My jsme měli pobyt a jedna báječná ženská tam na každé čakře měla svého manžela, protože chodil do hospody a neposlouchal..., když mu uvařila, tak to nesnědl, chtěl to pak ohřívát..., a celou tu debatu s tím člověkem prožívala. A druhý den jsme měli nádherné setkání, které zařizovala Irenka Lahodná. Měli jsme Rybovku, kterou zazpívali, bylo to nádherné. Zpívali jsme si s Charlotou ze zpěvníku asi dvacet koled. Bylo to překrásné setkání. A ona tahle žena ke mně přišla, protože oni s námi taky ti pobyťáci jeli na tu Ranou, kde to bylo, a říká mi s vytřeštěnými očima a chechtala se: „Představ si, já jsem včera celý den vlastně pomlouvala mého muže (pozor, nepomlouvala, tak to nebylo) a večer jsem mu chtěla zavolat - a mně to číslo zmizelo z telefonu, to je neskutečné, zkrátka tam není.“ Já

říkám: „Ještě že s ním máš tolik dětí, tak si můžeš říct o číslo.“ Je to dokonalé, fakt se dějí nádherné věci. Satánek je žertovný učitel, je dobrý, milujte ho.

Milá Ivanko, moc tě zdravím. Ráda bych měla otázku, pohled a názor na nadané děti. Více se o nich teď mluví. Jejich mozek je z fyziologického hlediska prý jiný, pracuje jinak. Některé mají IQ přes 130, jiné nemají. Není to právě jenom o inteligenci IQ, ale tyto děti mají i vysoký potenciál v určitých oblastech – výtvarný, komunikační, šikovné ručičky, mají i zvýšenou citlivost smyslů. Můžeš říci něco k tomu?

Ano, ony totiž mají dlouhou časoprostorovou křivku. Tyto děti už patří do 5D, takže tam je velice dlouhý vývoj, který samozřejmě teď v této době jim dovoluje se na této planetě zrodit. Ale hlavně, vy si toho všimáte už dnes, co se děje s technologiemi a s vývojem planety. Dějí se neskutečné věci a jde to takovou prudkou stoupající křivkou vzhůru, protože teď se skutečně přijde na všechno. Ona ta věda dojde k tomu Bohu a potvrdí se to Božství, takže teď budete mít k dispozici spoustu věcí, které budou i opravovat hmotnou složku. My v dalším dvoutisíciletí máme skutečně ovládnout hmotu. Ale vy už budete vědět, co to hmota je a kým jste vy. Takže proto tyto děti jsou zde, protože ony budou přinášet další výzkumy, další projevy, bude to všude, v matematice, v hudbě, všude se najdou nové věci. Bude to moc hezké. Máte se na co těšit.

Pri objednávaní miesta na besedu bola možnosť vyplniť kolónku a dať do nej otázku pre Ivanku. Vtedy mi nič nenapadlo. Teraz ma napadla otázka, len nemôžem nájsť ten formulár a kolónku, kde sa to dalo napísať. Prosím, keby sa to dalo teraz dodatočne pridať, tak moja otázka je: Pozrel som cez YouTube prednášky Ivanky a v nich vysvetľovala minulosť, prítomnosť, platónsky rok 25 000 rokov, a že každých 2000 rokov sa rodí či prichádza na Zem avatar. Pred 2000 rokmi prišiel Ježiš, pred ním bol Mojžiš. Začalo ďalších 2000 rokov, hovorí sa, a v histórii sa opakuje, takže otázka: Je medzi nami tu na Zemi ďalší živý avatar? Je mi jasné, že podrobnosti nemôže prezradiť. Stačí mi len JE alebo NIE JE.

Může být a nemůže. Víc vám neřeknu. Nebuďte zvědaví. Žijte. Uvědomte si, že budete mít ten svůj život a osud stejně takový i když tady bude, anebo ještě nebude. Tak si vyberte...

Ivka, už píšem druhýkrát. Asi som urobila niekde chybu alebo čo, neodoslalo sa to. Ja nie som totiž na toto šikovná.

Ja tiež nie...

Ale pri mojom antitalente som mala šťastie, lebo ste mi naskočili pred časom vy, a to som šťastná. Zaujali ste ma, lebo za mlada som chodila ku Tomášovým. Potrebovala som vás aj vaše rady a učenia. Máte iste veľa otázok, ale pokúsím sa položiť dve. Celú mladost' sme si stavali dom na

samote v horách, ale pred dvoma rokmi sme museli odísť. Manžel ochorel, nemohol tam zostať, lebo ja ešte v mojom veku opatrujem a mám dlh. Sme v synovom byte a všetci sme sa rozhodli dom predat'. Ale už druhý rok a nič, nijaký kupec, a takí sme boli optimisti. Môžete mi poradiť, kde to má zádrhel?

Prosím vás, čekať, všetchno má svoj čas. To je moje odpoveď. Třeba lidé se ptají: „Kdy konečně budu mít děti?“ Váš osud je hotový. Vzpomeňte si na povídání té Štěpánky, která také čtyři roky prodávala byt a chtěla se dostat do Prahy. Pak začala váhat. Nevěděla, jestli nemá skutečně zůstat v tom městečku na západu Čech, anebo jestli se má do té Prahy vydat, když se ten dům neprodával. A tak se rozhodla, že pojedou do Chrámu svatého Víta v Praze. Tam v neděli o půl osmé ráno začíná mše, a tam se tedy zeptá toho pána Boha. Před půl osmou se otevřely dveře, vešli tam, a protože ona byla v první řadě, tak jí zavolal jeden kněz, který chtěl pomoci při rozdávání hostií a když ona se zvedla a šla k němu, tak jí říká: „Vítám vás v Praze.“ Do pár měsíců se dům prodal a bylo to. Ale je to zbytečné, abyste jezdili do Prahy ptát se. Nechte to zkrátka čekat. Vy se i vytrénujete v té situaci, že se něco neprodává. Zůstaňte klidní, odevzdejte to svému osudu. A věřte mi, že ten, kdo tam má bydlet a pokračovat, ten už tam je nastaven. A vy také máte svůj čas, abyste se dostali do toho místa, kde chcete být. Takže buďte klidní.

Mám štyroch synov, dvakrát dvojičky. Jeden z mladších má päťročného syna a jeho mama si nachádza nových a odišla od nich, ale osud im dal dieťa do striedavej opatery. Malý bol päť rokov doma a my sme boli tiež blízko, mal kamarátov, a teraz išiel do mesta, kde nikoho nepozná. V škôlke plače, doma je niekedy veľmi zlostný. Syn je z toho hotový, zanevrel na všetky ženy. Hovorím mu kadečo, ale chápem ho. Ja som prežívala peklo, a to už mám niečo prežité. Teraz keď počúvam, tak viem a žijem to, okay. Ale aj tak, ako im a synovi môžem pomôcť? Ďakujem za radu. Iste raz prídem na Slnečnicu. Ludmila.

Ludmilo, klid. Dítěti vysvětlovat, synovi taky, protože jestliže bude takhle v křeči, tak se to nezmění. Bude to pokračovat a on ublíží vlastně i sám sobě. Víte, tak, jak se chováte ke svému dítěti, pozor, druhá strana, zvlášť když jste rozvedeni, tam může být jiný model chování, ale i když budete muž a vaše dítě bude s maminkou a maminka bude mít negativní chování a vy pozitivní, vyplatí se. Nemávněte nad tím rukou. Tomu dítěti musí někdo blízký ukazovat to plusové chování. Vy víte, že plus/mínus neexistuje. On si smí vybrat. A je velká šance, a věřte mi, že padesátiprocentní, že si třeba vybere vás anebo ji. Takže má smysl zachovat klid a nebouřit. Jestliže pak bouří obě dvě strany, je to hodně náročné pro to dítě. A připravujete to svému vlastnímu dítěti. Takže klid, mír, přijímat věci, ukazovat mu prožitek. To dítě si jednou bude moct vybrat i s kým chce žít. Už taky víte, že ve dvanácti letech je to možné.

My jsme teď na Slunečnici také měli nádhernou věc, protože ta žena se pídila hodně moc a dostala tu šanci, bylo zvláštní, že se úplně neskutečným zázrakem dostala na Slunečnici, spala tedy chudinka na přistýlce, a také řešila únos dítěte. Má syna, který

byl unesený i se svým bratrem svým otcem. To dítě je dneska už dvanáctileté, a dokonce napsalo a natočilo video pro paní soudkyni. Ale ta paní soudkyně tvrdí, že je zmanipulovaný maminkou. Tak to není, aspoň žena tvrdí. Samozřejmě musím brát všechny věci ve správnosti a nestrannosti. A za ty tři a půl dne, co jsme mluvili, to bylo moc nádherné se všemi, bylo tam hodně příběhů, hlavně také od téhle ženy, tak vlastně ona měla i hodně náročný vztah se svými rodiči, se svým otcem a matkou, ona se s nimi vůbec nestýká. Byly tam velmi, ale velmi dramatické věci, o kterých tady nechci samozřejmě mluvit, ale ona pochopila. Protože ten tatínek, který jí ukradl ty děti, má sám vlastní rodiče černé mágy, kteří ho manipulovali jako jediného syna, on do jednačtyřiceti let žil v té rodině, takže on sám manipuluje, takže ty děti ukradl. Jí tedy zbylo ještě hodně dětí, protože oni měli pět dětí, takže není úplně sama. Ale tady jde o to, že ten jeden syn chce být s ní. Takže to by se mělo vyhovět, když už mu je dvanáct. A samozřejmě soudkyně nechtěla nic slyšet, není to náhoda. Většinou se přidává k té matce, která je živitelkou, zvláště, když se stará ještě o děti vzorně. Bylo to jasné. Takže my jsme opravdu mluvili, mluvili, mluvili... Já jsem říkala: „A ty budeš milovat i ty jeho rodiče. Budeš milovat jeho.“ Pozor, to není posílání lásky. Vy musíte dodržet stav bez negativní emoce. Není to blbá situace, on za to nemůže. Jenom soucit. On tak byl vychovaný. Pozor, k těm jejím rodičům taky. Představte si, my jsme skončili v sobotu, oni přespí ještě do neděle, já jsem se v sobotu večer rozloučila se všemi, odjela jsem. A v neděli večer přišla esemeska od té ženy: „Ivanko, já jsem před rokem posílala mému otci esemesku, na tu mi nikdy neodpověděl. A já jsem odjela ze Slunečnice s obrovským pochopením. A najednou večer mi od toho mého otce přišla esemeska, odpověď na tu esemesku před rokem. A nejenom to. Můj manžel, který mi unesl ty děti, mi najednou napsal dlouhou esemesku s popisem všeho, co moje děti ten den dělaly.“

Takhle to pracuje. Takže jestliže běsníte, že nejste se svým dítětem - on je někde jinde a pláče... Ne, vy potřebujete přijmout ten stav tak, jaký je, aby se mohly ledy pohnout. A pohnou se jenom v Duchu, hmota dělá těm dějům jenom překážky. To si zapamatujte.

Tady mám jeden nádherný vzkaz, ten musíte slyšet:

Milá Ivanko, krásně se posloucháš. Moc ti děkuji, ubývá mi práce. S láskou Satánek.

Dobře.

Když nestihneme nějaké otázky, které přišly i mně domů i sem, tak zase na dalším nahrávání budu pokračovat. Je pravda, že toho jsou tuny, takže kdyby náhodou se někdy něco ztratilo, nebo jste se toho nedoslechli... Taky ne všichni si zřejmě ještě nechávají posílat audia, protože jsem teď mluvila s někým, kdo poslouchá třeba jenom dva, tři měsíce, takže jste tu různí, a pro někoho jsou už některé informace znovu řečené a pro někoho jsou nové, takže jste tu všehochoť pro mě, taková bonboniéra. Takže každý si vybere to, co má.

Dobrý den, Ivanko. Poslouchám dál a dál a přišla mi otázka. Blokace, se kterými dlouhodobě žiji, snížená hybnost na pravém kyčli a obou

ramenech, lupenka a zalehnutí pravého ucha. Je potřeba vědět situace, které jsem tak odmítal, až jsem ony blokace přivodil. Nebo jen konstatovat: přivřel jsem si čakry. V principu vše, co říkáte, vnímám pro sebe jako dobré a coby obrovské zjednodušení mého dalšího života. Mějte se hezky. Pavel.

Ano, nemusíte vědět, odkud jsou. Stačí vědět, že si je zasloužíte a že už víte, že jste si je skutečně přivodili sami. Takové to bědování - Ježíš, proč zrovna mně se to děje - to je odpor jak prase. Děje se mi to, je to můj osud, tak je to moje - to je takový ten logický selský rozum. Ale je pravda zase na druhou stranu, že když potom se setkám s člověkem a teď si vyprávíme, protože tam se objeví časový údaj, když je nějaká platba, tak ten člověk si vzpomene na zvláštní věci. Dřív to nevěděl, on se za tu dobu nějak posunul, probral si ty věci... Uvědomte si, že třeba před deseti lety jste převzali od svého těla odpor, to znamená zablokovali jste se, a zrovna teď v této době, po těch deseti letech se rozjíždí nějaká platba. A pozor, pak je tam ještě taky ne-náhoda, že třeba ten člověk v té době přijde na statek a setká se se mnou, protože kdyby tam přišel a platba by nebyla, nedozvěděli bychom se nic. Takže to taky není náhoda. Ano, já vždycky cítím, jak všichni ti lidi, co v ten čtvrtek přijdou a sednou si ve tři hodiny odpoledne se mnou, jak jsme dokonalá parta. To je úplně dokonalé. A i ty příběhy. Každý ten pobyt je jiný, ale je dokonalý v tom, jak ty příběhy různých lidí do sebe zapadají. To je zvláštní. A i od těch druhých lidí, co vypráví, se dostává pochopením zas těm spolusedícím. Takže fakt je to perfektní, tam jsme opravdu Jednota a žije to tam. A ti lidi mají možnost ještě doladit věci, které by sice už dokázali udělat, ale vůbec se jim tam ta vzpomínka nebo ta myšlenka jakoby ani netkla, těch témat. Takže v tomhle je to skutečně lepší, i v Bibli se píše, že když se setkají dva, tři a více lidí ve jménu Boha - to znamená v nestrannosti a spravedlnosti, se kterou já jsem k vám přišla, protože teprve tehdy, až jste nestranní a spravedliví...

Vzpomeňte si, teď tady byl ten dotaz o tom, že ta žena se zamilovala do jiného muže. Ano, pak demolujete sami sebe. Vy musíte být spravedliví ke všem zúčastněným. A proto je tam potom ta demolice té výčitky, že něco dělám špatně a podvádím rodinu, to tam skutečně zaznívá, protože vy demolujete svoje vlastní Vědomí. Ale když toho druhého muže budu milovat, tak se s ním rozejdu už jenom proto, že vím, že mu škodím. On touží, taky si vyčítá. Ne. Zastavit to. Mít tu sílu a obrovskou lásku ke všem zúčastněným, to je Božství.

Milá Ivanko, již roky mi leží v hlavě příběh, který bych ráda sdělila naší velké rodině, jelikož jsi byla hlavním aktérem dění a stále jsi naší velkou učitelkou, tak to konečně činím. Manželka úspěšného podnikatele byla jednou velmi zaskočena tím, že onoho jednoho dne jí bankomat nevydal žádné peníze na víkendový nákup.

Hele, jak tady lidí kývají... Vy jste si také zažili své, že jo?

Divné, podivné. Vzneseš tudíž dotaz na svého manžela. Nevydá - pravil - není z čeho brát. Údiv střídá nerozum. Co to znamená? Příběhy si sami vytváříme a neseme za ně plnou zodpovědnost. Jen pragmaticky myslet a přijmout situaci, kdy najednou

nemáte na jídlo a přemýšlíte, zda máte koupit rohlíky tři nebo čtyři, byla velmi náročná. Kdysi manželka nerozuměla tomu, jak to, že lidé, když chodí do práce, nemají na jídlo. Myšlenka byla ve vesmíru tak silná, že si nyní sama vyzkoušela, jaké to je. Přestože chodila do práce, nebylo. Stud, pocit viny, strach z budoucnosti, komunikace v rodině vedlo k tomu, že přemýšlela, že tuto inkarnaci opustí násilným způsobem. Bydleli v nádherném bytě ve střeše a skok z výšky by byl nasnadě. Jenomže představa: co když se to nepovede a jak bude špinavá a rozbitá, a hlavně, její duše zakázala tento čin provést, nedovolila to. My už víme, že vždy přijde jen taková situace, na kterou máme a kterou můžeme zvládnout. Jenže to v tu chvíli vysvětlujte, ta neslyší, nevidí a je uvězněna ve svém příběhu zoufalství. Přesto určitou naději dávala právní forma, a to oddlužení. Povedlo se. Leč závazky manžela, firemní, najednou byly soukromé, a žádné dovolání se nekonalo. Úroky, poplatky zvýšily částku o mnohé, a tak manžel zaplatil svým pácháním dobra pro třetí osobu.

V té době zoufalá manželka oslovila Ivanku: „Jak je to možné, že Bůh připustí, že nemá na chleba? A že jí banka okamžitě stopla neoprávněně účet. A jen díky příbuzným nešli po žebrotě, než se situace stabilizovala.“ A Ivanka tehdy napsala: „Je to tak v pořádku. Jdi do hloubi své duše a požádej za odpuštění, dostaneš odpověď, jak postupovat dál. Jedině přijetí, přijetí, přijetí... A to absolutně“, byla její rada. „No ona se snad zbláznila!“ znělo v hlavě manželky. „To je tedy rada nad zlato!“ Přesto, až se ego vybrečelo a duše mohla promluvit, manželka došla k závěru, že je to vlastně jediný způsob, který tedy vyzkouší. Jak situaci ustát a jak využít takzvané dno jako základní desku k budování nového příběhu. Měla se o co opřít, měla kde stát. Každý kousek, co měla, otočila s vděčností v ruce, poděkovala snad i za bobek, co spadl do WC. Situace se začala proměňovat. Od lidí dostala mnoho darů. Měla vždy co na sebe, vždy dostatek všeho, co její rodina potřebovala. Nějak se to dělo úplně samo. A tak může říci, že to byla doba in v solventnosti. Událo se tolik věcí a vždycky v její prospěch. Toliko je situace oba naučila, tolik spojila a vytvořila obrovskou vnitřní sílu v nich. Důvěra v život opět zazářila. Oba jsou za svůj příběh, a byli, nesmírně vděční.

Oddlužení bylo zamítnuto a nastal konkurs. Trval celých sedm let. Manželka uhradila, co měla, soud ji vymanil ze všech závazků. Konkursní soud rozdělil žádný majetek. Manželovi byl konkurs také ukončen pro nevymahatelnost, není už z čeho brát. Zůstal tam jenom nějaký závazek, ze kterého se posléze stalo zboží, a kolo se rozběhlo jiným směrem. Částka se navýšila o obrovský objem. Po nabytém klidu najednou naběhlo komando od exekutora do jejich skromného příbytku a začalo konat právo. Šokovaný, leč naprosto klidný manžel, aby udržel klid své manželky, která je nyní v částečném invalidním důchodu a má diagnózu antidoxně depresivní, byl zatlačen do kouta a podepsal vše, co mu řekli, jinak by odvezli mnoho věcí z jejich domácnosti. A tak si manžel musel hned obstarat jistý finanční obnos a do několika hodin složit na daný účet. Musel se zadlužit zase jinde. Podepsal i částku, kterou bude posílat, avšak z jeho příjmu to není možné, a tak to vlastně padá na příjem manželky. Už tak minimalizovaný rozpočet se tím aktem rázem zkrátil. Božství bylo přítomno, a tak se celá hra odehrála bez přítomnosti manželky. Všude v jejich domácnosti se objevily žluté lístečky s razítkem. Víte, jak se v tom bydlí? To už musí být hodně silná nátura, aby tohle dala. A tak manžel v autě cestou domů připravoval manželku na

příběh, který ji doma čeká. Ona si naspořila na určité věci v domácnosti, a teď musí prokázat, že jsou její. Nálepky nesly i dětské kolo, lyže, což je zřejmé, že toto není majetek manžela. Jelikož je pronajatý domeček pod velikou ochranou nebes, zástupci práva vůbec neviděli vzácné duchovní předměty. Nebyly prostě vidět - a tak žluté nálepky nedostaly. Protože se pohybovali v cizím majetku, nesdělili tuto skutečnost majiteli, bude tato věc předána právníkovi. Manželka poté skončila u psychologa a na prášcích, jelikož její úzkost se projevila a zavalila celé její bytí. Co pomohlo těm dvěma v tom příběhu? Vděčnost, přijetí, pokora byly hlavními atributy, s kterými dnes oba zachází ve svém bytí. Už téměř umí jednat v klidu. Vše je vyzkoušelo a už to zvládají, ale ještě je co učit. Byla to opravná doba toho prvního schodu. Jelikož jsem byla svědkem té události, chtěla jsem se prostě podělit o tuto lidskou zkušenost, která se děje.

S láskou pro vás všechny Dana.

Ano, vy teď budete prožívat hodně velké věci a všechny jsou navázány nějakým způsobem na hmotu. Buď na člověka samotného, na konkrétní osobu, nebo na situace ve hmotě - na peníze, na majetky. Odehrává se mnoho v rodinách kvůli dědictví. Ta žena mi ještě napsala, a to vám musím říct, že ta manželka, byť ji to hodně zatížilo, ale ne už tolik jako v té první fázi, tak si na ty žluté lístečky od těch exekutorů namalovala úsměv – smajlíky. Takže teď má kolem sebe spoustu tváří, co se na ni smějí. A věřte mi, že zase přijde pomalá pomoc. Jestliže máte v osudu obrovskou zátěž, a tohle je hodně těžká věc, a postavíte se k tomu poprvé dramaticky, musí se po nějakém čase ještě něco jakoby opakovat, to už zvládnete méně a zase méně dramaticky, až jednou z toho skutečně vyjdete. To si pište, že vyjdete. Takže, držte se, čím líp odoláte odporům svého těla, které se bude snažit, všimněte si, když něco řešíte, tělo vás v noci vzbudí a mluvíte s tím člověkem, mluvíte k těm lidem, bráníte se. Ne, to vás budí vaše vlastní tělo, snaží se vám vnutit reakce, když odoláte, přijde v noci obrovský vjem, jak to vyřešit, tehdy dostanete pomoc od sama sebe ve stavu Boha.

Ahojky, Ivanko. Přemýšlela jsem o naší devítiletce a nevím, jak napasovat civilizace před naší (Hyperborea, Atlantida, Ira a další) do takzvané devítiletky. Je to čistě vědecký dotaz. Chápu to tak, že po každé civilizaci přijde školník a uklízeč a planetu, devítku, vymetou a jedeme odznova. Nebo je to jinak? Jen se bavím, ale zajímalo by mě to tedy, jako můj skafandr. Anebo ta devítiletka má tak dlouhý cyklus, a pak ty civilizace se vejdou do toho cyklu? Měj se. Drahomíra.

Ano, nedávno jsme to řešili dokonce i na facebooku. Tam jsme došli k Atlantidě. Atlantida a všechny vyspělé civilizace, které se zdály být mnohem vyšší - ano, v té době tedy byly obrovsky vysoké i technologie a znalosti. Byly tam dokonce ještě zaznamenány informace, které byly tady nastaveny od jiných zemských civilizací, které skutečně, jestli jste četli Dänikena, a to pravda je, tady byly. I naše planeta z 5D bude pomáhat spojeným buňkám, to znamená planetám, ke kterým budeme náležet, ale až ty technologie budeme mít vysoké. Takhle je zkrátka propojení ve vesmíru konané. Nicméně i ta Atlantida patřila do devítiletky. V té Atlantidě byly nejvyšší duchovní

stupně černá a bílá magie, které nakonec samozřejmě zdemolovaly celou civilizaci a společnost, protože tam došlo k obrovskému atomovému výbuchu, který to všechno zničil. Ten souboj dobra a zla je tady ve 3D planetě vždycky. To je jediný zákon, který platí.

Já jsem teď nedávno viděla na facebooku, někdo tam vložil to, co se teď skutečně odehrává na planetě. A chci vám to vysvětlit, abyste to pochopili. Vzpomeňte si na Harryho Pottera. Vysvětlovala jsem, že vlastně Harry Potter byl napsaný přes paní Rowlingovou úplně geniálně. A aby tohle vědomí se dostalo v povědomí na celé planetě, tak tato kniha byla přeložena do všech jazyků, kde ten souboj dobra a zla byl nastaven. Ano, to se tady skutečně odehrává, černá a bílá magie existuje a také existuje stav Boha. A Harry Potter v posledním díle se stává zástupcem Boha tím, že zlomí tu hůlku, aby neexistoval jediný předmět, který by někoho dovedl povýšit nad kohokoliv, aby i ta možnost tu nebyla, že ji někdo jednou najde. Ano, to je jedinečnost jediného Ducha. Tímto vlastně ta série skončila. Nicméně, co chci říct, v této době církev obviňuje na celém světě paní Rowlingovou z napsání tohoto románu, tohoto děje. Samozřejmě, není to tak, to je jenom děj, který byl napsán a mělo se to dostat do povědomí všech dětí, dokonce ve všech těch státech na celé planetě tyto knihy byly strkány jako povinná četba ve školách, protože děti to bavilo, takže to školství toho využilo. I tohle rozhodnutí je nastavené. Církev obviňuje děj toho Harryho Pottera z toho, že dřív, asi před třiceti lety, existovalo na planetě pouze asi deset vymítačů ďábla, před dvěma lety jich bylo třicet, dneska už jich je sto - a je to pořád málo... A proč? Pamatujete si, jak jsem vám vykládala o křeči hmoty? Ano, v této době je na planetě nastaveno veliké prozkoušení a projdou skutečně ti, co už mají tolik zkušeností, že Satánkovi nasednou na lep, tady mám od něj vzkaz, že ano, on to dělá dobře samozřejmě. Ti, co mu sednou na lep, tak nejsou proškolení, nemohou projít, tak jako byste neudělali maturitu, kdybyste něco neovládali. Ti, co jsou proškolení zkrátka na lep nasednou. To znamená, že teď ty z těch dětí, co dneska už jsou dospělí a touží po nějakých výjimečnostech a mají to tam samozřejmě nastaveno a vyzkoušeli si to, protože je navštěvoval mezitím Satánek, tak ti jsou teď zdrčení a opravdu se dějí dramatické věci. Paradoxem ale je, že zrovna vymítači ďábla, kteří jsou z církevních řad, mají odpor k tomu ďáblu, takže sami jsou ohroženi. Tam je to tažení toho Satana, on jen koná svou práci, kterou má. A dělá ji dobře.

Vysvětlovala jsem vám, že Bůh je jenom pro odvážné. Ten, kdo neprokáže odvalu, bude se bát a bude cokoli operovat v neprospěch někoho, kohokoliv... Jsme Jednota, jsme jeden Duch, na to nikdy nezapomeňte. Dejte si pozor. Ten Satánek vás bude milovat, když mu odoláte. A právě proto se změní potom chování celé hmoty planety vůči vám. Budete volní a svobodní.

Aký je váš názor na zušľachťovanie ľudských vlastností pomocou introspekcie, ich pretváranie a prijímanie? Túto cestu vysvetľoval František Bardon. Je to cesta k znižovaniu odporov?

František Bardon byl jeden ze zástupců ještě silné magie. Tam ještě bylo využívání hodně věcí, které byly magického rázu, tam bylo chtění měnit. Ale nebudeme se o tom

takhle bavit. Ta introspekce, to, co jsem udělal nebo prohlížení si toho, co vedlo v tom mém životě ke věcem tak, jak jsou, je docela cestou dobrou. Ale nesmíte to, pozor, vést přes ponižování svého vlastního těla, že jste byli špatní. Tady máte stopku. Vy nejste hmotou těla. A pozor, vůlí člověka se nezměníte, to si pište. Vy napřed musíte přijmout všechno, co to vaše tělo dělalo, to jste nebyli vy, jenom bylo silnější než vy.

Je to asi půlrok, na statku byl jeden mladý muž. A já jsem najednou měla v noci pocit, že se mě tam někdo bojí. Ve dvě hodiny mě vzbudil hlas: „Ježíš, co ta Ivanka všechno na tobě uvidí.“ Když jsem si ráno v devět sedla k tomu stolu a řekla jsem o tom, tak on řekl: „To jsem byl já.“ Prosím vás, tak to není. Za prvé nevidím očima, vidím rukama. Vidím jenom to, co probíhá tady a teď. To znamená platby, které tam jsou. A navíc mě nezajímá, co vaše tělo dělalo nebo nedělalo, i kdybyste byli dvacetinásobní vrazi. Věřte mi, protože vy nejste to tělo, které konalo. Vy jste jenom měli ve zkušenosti k tomu přijít blíž, nakouknout do toho osudu těla, za které se považujete. Pro mě jste čistí. Já jsem vaše vlastní Vědomí, které promlouvá k vašemu vlastnímu Vědomí - nám společnému, abyste věděli, kdo jste a abyste byli soucitní ke svému tělu a ke svým činům. Jinak vás nepustí. Jsem jenom ten, kdo si prošel všechno před vámi a může vám vysvětlovat a ukazovat, ale je i na vás, co pochopíte a co ještě ne. To stačí. Silou se nikdo neodrazí. Vy máte všechna svoje pochopení i nepochopení nastavená přesně v bodě časoprostorové křivky, kdy nastanou a kdy ne. A jestli budete tlačit na pilu, tak se víc poškodíte. Jsem jaký jsem. Nezapomeňte na to.

Milá Ivanko, moc tě zdravím. Dnes mi přišel kalendář na rok 2019, děkuji tedy i tobě. Ráda bych se zeptala: cítím, že se něco ukončuje. Není to ale jako každý rok. Jako kdyby to byl větší balík. Ha, ha, ha. Můžeš k tomu něco říci? Probíhá to u všech, ale každý si řeší to své. Minulý týden jsem měla dva živé sny, přišly za sebou. V prvním jsem scházela se ženou do nějakého podzemí, jakoby sarkofágu. Dole byla malá místnost s nízkým stropem a vybetonovanou vanou. Žena do ní ulehla, šla tam zemřít. A za námi se zasunula těžká deska. Zemřela jsem tam s ní. Tma, pak strh a byla jsem opět v těle. První, co jsem udělala bylo, že jsem si sáhla na hlavu, jako jestli tam ještě sedí na krku. Byl to zvláštní pocit. Druhý sen byl o tom, že mi přestalo bít srdce, prostě se zastavilo a já nedýchala... Měj se moc hezky v tento předvánoční čas, objímám tě.

Jo, výborné reakce. Ano, tady vás ten sen zkouší. Ale pozor, může být i od Nadjá, protože ta žena, co píše, je hodně dobrá. My jsme si psaly už mnohokrát. Ty postojte a pohledy, to už vidíte. Ta už se blíží skutečně ke smrti ega, takže to může symbolizovat, že se to skutečně blíží. Nic to není, jenom budete prozkoušeni z toho, jestli se ještě bojíte zemřít nebo ne.

Pamatujte si: vy jste nesmrtelní. Tělo na vás valí smrtelnost, proto jeho je ten strach. Ale v okamžiku, kdy umírá ego, vy si dosadíte svoje vlastní Vědomí, to je ten samý moment. Takže nikdy, skutečně nikdy neumíráte. I vy, kteří odložíte svoje tělo při smrti svého těla, pokračujete dál, vnímáte, vidíte to tělo, jak tam leží, odložili jste starý kabát,

najednou máte pocit, že jste s tím neměli nic společného, takový blbý sen... Nebo hezký sen, pozor, to je úplně to samé.

Při dalším poslechu mi dochází: dosud jsem omezení, dary odmítal, bral jsem to jako zkoušku, kterou musím naopak překonat. Jak se mohu dívat na staré situace nově, s přijetím, jinak než dříve? Například omezenou hybnost pravé kyčle a obou ramen, nebo dva roky zalehlé pravé ucho.

S přijetím? No mám to, co mám, co jsem si zasloužil. Tady je spousta dějů. Pravá kyčel – považoval jste dřív všechny situace, kterými jste procházel za špatné nebo velmi špatné. To mohlo být v dětství, někde v minulosti, tím jste si vlastně zapříčinil dnešní zdravotní vadu. Obě ramena když bolí, to si člověk nese ten svůj osud na zádech, to znamená tíhu osudu, to, co nechcete dělat a musíte dělat. Ne. Jestliže v osudu mám dělat tohle, tak to budu dělat rád.

Teď v těch Otrokovicích, to byl dar (poznámka: Ivanka nepřijela ze zdravotních důvodů na benefici do Otrokovic). Víte, já bych vydržela, já přehlížím potřeby svého těla, protože vím, že když na mě někde čeká 200, 300, 400, 500 lidí, takže přijedu. Taky vím, že když mám pobyt s lidmi, že musím přijet. Taky vím, že musím fungovat s maminkou. A když přijedu odněkud a chtěla bych si jít lehnout, tak si nejdu lehnout, ale jdu si sednout vedle maminky a jsem s ní i kdyby se mi chtělo tisíckrát spát. Ale jsem šťastná. Dělán to pro sebe neboli pro Vědomí všech těch lidí. Ať to je maminka nebo vy všichni nebo lidi, co přijedou na statek. A pozor, dělám to proto, že ty peníze, které se tam vydělají zase jdou do toho statku, aby mohl fungovat, protože ten statek je velmi náročný na energii a na všechny věci, které tam jsou okolo. Takže já nedovolím tělu, aby bědovalo a tím je mi samozřejmě lehčeji, ale únava samozřejmě vzrůstala... Já jsem čtyři roky neměla ani rýmu a už jsem věděla, že to není dobře, protože už asi rok se mi dělo, že jsem musela pořád polykat, jako když v tom krku něco překáželo. A fakt se mi tam štípali takové gumoví medvídci. Fuj, říkám si, to bude darda, až se to spustí.

Pak jsme měli v říjnu takový nádherný pobyt u nás na statku. Přijelo strašně hodně lidí, všichni, co znám blíž, všichni jsou přátelé, přijeli nám pomoci. A ten jeden den se mi zdálo, že se mi spouští rýma, tak jsem se radovala, no konečně. Abych se neradovala z něčeho, že... Jenže druhý den nic. A zase týden nic, pak zase dva dny trošku, zase nic, a pořád ti gumoví medvědi, do prdele, pak už jsem, pamatujete, smrkala i v Ústí, pak v Uničově, to už bylo víc, ale pořád to nešlo. A ten týden před Otrokovicemi, to bylo nádherné, a vezměte si, že to byla vlastně (a to by mě nenapadlo, já bych jela) jediná šance, kdy onemocnět, Iva to vůbec nevnímala. Protože tam bylo víc lidí se mnou, takže se to nemuselo zrušit, a navíc jste byli hezky prozkoušeni, co si budeme povídat... A to úterý předtím jsem přijela na statek s tím, že budeme věšet s Františkem obrazy Petrušky, co tam zanechala. Tak já jsem byla natěšená na ty obrazy, že tam budeme dělat, a pak možná něco povlíknu nebo vytřu nebo vyžehlím. A přijdu do přednáškové místnosti, a tam byl František, náš vedoucí zahradník, říká mi s úsměvem (trošku si rýpnul, byla to taková výzva pro mě): „Kde máš montérky? Jdeme vysekávat křoví.“ Já montérky měla, tak říkám: „Mám, já se převlíknu a jdeme.“ „Fakt? Ty budeš vysekávat křoví? Venku je nula nebo mínus jeden.“ „No, jdu, když je zapotřebí, přece tě v tom

nenechám.“ Tak jsme šli čtyři. Já jsem se obrovsky zpotila. Bylo mi teplo, tahali jsme křoviska, oni vyřezávali s Jaruškou, a my se Zuzkou jsme tahaly křoviska, byli jsme poškrábání, obouchaní. A pak jsme se šli napít horkého čaje, ale jak jsme stáli u toho traktoru tak najednou, přestože jsem pila ten horký čaj, ale stála jsem na jednom místě, tak jsem vychladla a začala mi být zima. Neskonale dobrý děj, věřte mi. Já jsem v noci začala strašně kašlat, ale já jsem prokašlala celou noc, a začala jsem i chraptět. A konečně to začalo tak jako ze mě pomalu lézt. Teplotu jsem neměla. Druhý den ráno volám Zdence a říkám: „Zdenko, já nepromluvíím jedno jediné slovo, já zkrátka pořád kašlu. Já dneska zůstanu doma a zítra uvidím.“ Ona říká: „Ne ne ne, lež středu a čtvrtek, v pátek ráno mě vyzvedneš a pojedeme.“ „Tak jo.“ Tělo kašlalo, frflalo, už to ze mě začalo lítat, a najednou ta Zdenka mi volá ve čtvrtek a říká: „Ty nepojedeš.“ Říkám: „Fakt? A nemusím?“ „Ne, já jsem mluvila s Ivou Lamkovou, tam jsou ještě jiní lidé. Budou tam oni, ty bys mluvila stejně jenom čtvrt hodinu.“ Říkám: „To je vlastně jediná možnost, kdy můžu být doma, protože za týden máme pobyt, za další pobyt je Brno, a pak ještě jedu do Žďáru. A to bych fakt asi nevydržela.“ Takže ten děj si mě tak krásně chytil, já spala tři dny a tři noci v jednom kuse. To byla nirvána. Já to nezažila už strašně dlouho. A moje maminka tak chodila ke mně, vařila mi čaje, hladila mě jako malou... A jednou takhle odchází: „Už nic nepotřebuješ?“ Její tělo se v těch dveřích otočilo, já říkám: „Mami, tohle mi chybělo tolik let, jako když jsem zase malá holka a ty se o mě staráš...“ A ona udělala: „Hi hi hi...“ Byl to velký dar, takže já vám děkuji, moc jsem si to užila. Fakt jsem se z toho dostala a vylítali všichni medvědi /smích/. To bylo super.

Človek si pri inkarnácii vyberá situácie, dobu, región, rodičov ... Všetko, čo bude prežívať je vopred dané. Potom sú ale dané aj odpory, ktoré počas života bude riešiť aj to či a do akej miery tieto odpory zvládne. Aký zmysel potom sa s nimi aktívne zaoberať, keď je vopred dané, ako to dopadne. Je to naozaj len o pasívnom pozorovaní čo moje telo robí a ego stvára alebo je dané úplne všetko, to jest aj to, ako človek svoje odpory zvládne, ak ich zvládne, ak si to zvolí? Podobná otázka už vám bola položená, ale jednoznačnej odpovedi ste sa vyhli. Chápe, že kladiem otázku 3D spôsobom 3D logikou. Je možné, že na ňu neexistuje 3D odpoveď? Ďakujem. Ivan.

Ivane, ale já jsem odpověděla už mnohokrát. A také se stává lidem, že i když odpovím, tak tomu nerozumí. Takže znova. Jste Vědomí Boha, které si oblíklo kabát a v tom kabátě je i jak zvednete ruku, kdy pochopíte, kdy nepochopíte, co se naučíte, co se nenaučíte, je tam úplně všechno. Tohle tělo ale má střelbu, střílí na druhá lidská těla, za kterými jste schovaný taky vy, jako svoje vlastní Vědomí. To znamená, že ta časoprostorová křivka, jak letí planeta a protahuje se čas vašich inkarnací, tak se zmenšuje počet těch, proti kterým vaše tělo střílí, a to má dobu jenom té devítiletky, to je vaše realita. To znamená, že každý tam jednou dojde, i ten, kdo dneska nechce Ivu poslouchat. Všechno má svůj čas.

My jsme před čtrnácti dny měli pobyt a tam byla paní úplně úžasná, říkala: „Ivanko, já jsem tak šťastná... Já neposlouchám moc dlouho, asi rok. Mně se tak ulevilo... Já jsem si prožívala peklo, doslova jsem ryla drážkou v zemi. A najednou mně jedna moje

kamarádka poslala vás a říkala: ‚To si poslechni.‘ A já jsem si na to klikla a tam jste se vy asi čtyři minuty úplně šíleně řehtala. A já jsem říkala: ‚Ta kráva... /Smích/ Tak tohle tedy nemám zapotřebí.‘ Odsunula jsem to na pár měsíců, kdy jsem zase ryla držkou v zemi... A pak mi zase ta kamarádka říkala: ‚Už sis poslechla tu Ivu?‘ Tak jsem si říkala, že to ještě jednou zkusím. Najednou se to rozbalilo. Já jsem doposlouchala všech těch necelých šest hodin. A já jsem tomu rozuměla.“ Ano, ta žena by nerozuměla ty měsíce předtím. Všechno má svůj čas. Občas mi někdo píše: „Jak to, že jsem vás neslyšel dřív?“ No neměl. Ještě by mu něco chybělo. Takže bacha, všechno je nastavené. A i to, že o tom mluvím, je nastavené. V Liberci, je to dva roky, tam mi někdo napsal: „Když je to tedy hotové a všechno je dané, tak proč to tedy vysvětľujete?“ Říkám: „No, protože mám nastavené, že to vysvětľuji. To je všechno.“

Žijú medzi nami ľudia, ktorí prežili mystickú smrť? Obyčajní ľudia, nie sprievodcovia ani avatari, bežní ľudia žijúci bežným životom riešiaci bežné problémy. Sú takí?

Ano, jsou. Ale není jich moc a většinou žijí někde v ústraní v obyčejnosti. Třeba někde na vesnici, na samotě, protože tihle lidi většinou nebudou v tom běžném životě, když nemají za úkol vyučovat druhé lidi. Budou, ale nebude tomu okolí rozumět, oni to nemají v plánu být učitelé. I takoví existují. A je to proto, že planeta má určitou míru egoismu, to už jsem kdysi vysvětľovala, kterou nesmí jakoby překročit. To znamená, že tito lidé doladují to plus. Ano, planeta je skutečně jeden organismus, který musí být v rovnováze, to je strašně důležité.

Dobrý den, Ivanko. Moc vás zdravím. Děkuji vám za vaši neúnavnou snahu vysvětľovat a vysvětľovat stále to samé tak trochu dokola. A předem děkuji za objasnění několika mých otázek, které mi vrtají při poslechu přednášek hlavou a opakovaně mi tam naskakují. Třeba se k nim dostanete při dalších přednáškách. Myslím, že nebudu jediná, kdo hledá hlubší pochopení. Když mluvíte o tom, že věci jsou nastavené, osud je daný, rozumím-li vám dobře, každé naše rozhodnutí, pochopení v čase, zdánlivé selhání či zdánlivé úspěšné kroky - a pak mluvíte například o nějaké situaci, jako kdyby se v ní člověk mohl zachovat lépe, moudřeji. Dejme tomu na místo lelkování v posteli se může rozhodnout, že tu svoji hmotu nenechat za sebe rozhodovat. Víte, nerozumím tomu, protože to vyvolává dojem, že se můžeme rozhodnout a tedy určitý děj ne, když ne, a výsledek pak proběhne jinak.

Já ještě pak budu pokračovat, protože bych na to zapomněla. Ano, protože vám někdo může říct, že to může existovat jinak. Vy, kteří jste ještě v područí svých hmotných těl, tak máte pocit, že vám je to zkrátka nadiktované a tak to je, že to je váš úmysl, vaše rozhodnutí. Ale tak to není. A dokud se s tím někdo nesetká, tak opravdu je pak v údivu jak to pracuje. Ano. Tělo podkládá hodně věcí. Vy si napřed myslíte, že jste si to vymysleli, takže jdete jako ovce, skutečně jakoby jste vedení tou hmotou. V minulosti to bylo nutné, jinak byste nešli do různých dramatických rozhodnutí. Proto, když projdete jakoby vámi ohodnocenou špatnou situací nebo špatným dějem a budete si to

vyčítat, nebo budete poukazovat na to, jaký děj byl špatný, tak tělo získá takovou sílu... A pozor, už je to v plánu vašeho života, že jste to teď takto posoudili, že je jasné, že v osudu máte pokračování do té doby, než se naučíte vidět k čemu to bylo dobré, že to takhle dopadlo. Jakmile dovedete na všem vidět, co v minulosti bylo, že to bylo k něčemu dobré, to už je obrovský skok dopředu. Proto ta Iva občas řekne takovou věc, abyste si všímali... Vždycky to má svůj důvod. Moudrý si všimne. Ten, který ještě nemá dost zkušeností, tak ten pořád ještě bude něco hodnotit jako špatné. To je právě to, co už v tom těle máte nastaveno, a co ne. Ale máte tam i Ivu. To je důležité. Je to takové zvláštní téma, které jakoby říkalo - vždyť je to jedno, stejně bude, jak bude... Pozor, ale to vám taky bude namlouvat ego. Bacha, zlatá střední cesta vede uprostřed. Je to někdy velmi těžké, ale později zjistíte, že je to strašně jednoduché.

Jak mohu ovlivnit to, jestli se zapíše zápis nebo ne, když je to nastavené nebo není.

Ne, vy to máte nastavené, že už není. Ale musíte prokázat určitou sílu v tom optimismu. To znamená, že děj už se musí obracet k optimismu. A pokud se setkáváte s učením IA, to je jenom o optimismu. Nikdy ne o něčem jiném. A jestli jste si toho tedy všimli, tak už pak budete samozřejmě vidět... Poznám na člověku, který už žije lehce, protože už na té mluvě a v těch vyprávěních, co říká, je vidět, že skutečně už si umí vybrat ze všech sraček to nejlepší, tu jiskřičku, která tam někde opravdu je.

Vypadá to trochu jako když jakákoliv naše snaha je vlastně úplně iluzorní a tím zbytečná, protože stejně se nestane nic, co by se stát nemělo. Tak tohle bych moc ráda, pokud byste se do toho někdy více pustila.

Jenže vy berete pořád tu snahu toho těla, do prdele. Vy máte být Vědomím, které si to prohlíží. A tomu to bude jedno, co se s tím tělem děje. Jestliže tělo ještě dává pozici - ne, to je špatné, ještě jede v programu. Jenže pak bylo silné na vás jako na Vědomí, rozumíte? Když se budou dít drsné věci, budu jimi jenom procházet a budu odolávat střelbě. Jednou vystřelí tohle tělo a řekne mi něco – podívej, jak je to blbé... Ne, to zas není tak špatné, a teď si řeknu svůj názor. Pak střelí z levé strany někdo... Vy procházíte různým, a teď vidíte, že když je osloví ten váš optimismus, těm, kterým jste odpověděli, pozor, buď je někdo silný nebo slabý, a ten odpadne. Pozor, to se takto děje, to je opravdu jak v pohádce. A když tím projdete a nenecháte se strhnout k honu na čarodějnice, tak jste vyhráli. A odnesete si nula k zaplacení, to je ještě bonus, a všechno to zmizí.

A další věc. Otazník ohledně léčení a meditací. Pokud tomu rozumím, je v principu jen o to nebojovat s tím, co je, nevidět to jako černé v mém jinak bílém životě, tedy bolest, nemoc přijmout, nesnažit se jí zbavit, ok, ale při vnitřním přijetí a nestěžováním si, přijetí všeho jako výzvy, prostě k nové situaci není zřejmě nic proti ničemu v ní dělat co nejlepší pro sebe: odpočinek, zacvičit si, zklidnit mysl, tělo třeba meditací nebo masáží...

Meditací rozhodně ne. Meditace je spokojenost. Když vás něco bolí, tak se skutečně nedostanete do stavu takové spokojenosti. Ale hlavně, vy víte, že meditace je celý spokojený život. Když půjdu ráda umýt nádobí, půjdu si ráda vyčistit boty nebo ráda půjdu pomoci někomu, tak je to pro mě meditace. To je stav, kdy jste Bohem. Naopak, člověk chodí medítovat jenom proto, když není spokojený, když toho Boha hledá... Jenže on ho ztratil tím odporem, který měl k těm věcem, že se nedějí tak, jak by si představoval. Proto si radši, prosím vás, nepředstavujte.

Ano, mohu použít masáž, lék, který utlumí bolest,...

Ano, můžete.

...když je vyčerpávající nebo přijmout chemický lék, léčení od lékaře, který mi ho předepíše, bylinky, bylináře. Není stejné vše, jen o postoji?

Ano, to vám celou dobu vyprávím.

Nemohu snad vnitřně prostě přijímat, vnějším způsobem k problému těla aktivně přistupovat tak, jak mě to těší a vede jako k čemukoliv jinému ve vnějším světě? Například k opravě domu, prasklé vodovodní trubce v bytě, nedat se zdánlivým trablům a nepříjemnostem. Hledám a jsem otevřená nejlepšímu řešení, jak z toho ven. Nechávám ho přijít a naslouchám i intuici a hlavně v klidu. Proč se ptám je, že někdy, když vás poslouchám, mi připadá, jakoby určité nástroje byly jako nevhodné oproti jiným. Například: lékař versus léčitel - a přitom mám pocit, že přece nemůže jít o formu.

Pamatujte si, já jsme přišla vysvětlit jedno jediné: vy máte celý svůj život, tak jak jde se všemi platbami, se všemi odpory, přijmout takový, jaký je. Jsem jaký jsem. Jakmile vás tělo samo začne bourat výčitkami, pozicí, že jste špatní, zlostí sama na sebe nebo na druhého, protože vy jste totiž i druhá lidská těla, to vy nevíte... Možná už to někdo ví. To znamená, že je jedno, jestli útočíte na druhé lidské tělo nebo na svoje. Zase útočí jenom to tělo, které máte oblečené - a to není vaše realita. Vaše realita je Vědomí Boha, které je stejné u těch druhých lidských těl. Tady jde o to, abyste nedopustili - a to máte nastavené v tom vývoji, kdy to přestane a kdy ne. Ta Iva přišla proto, abyste si ke konci při tom výstupu toho vašeho Vědomí mohli všimnout těchto věcí. Pro nic jiného. Tak Iva vlastně nedělá žádnou práci. Iva se jen raduje, že si s vámi může pokecat. Nenutím vám to. Ono to nejde nutit. Každé vaše tělo má svůj čas, kdy to pochopí a kdy ne, že máte jenom žít. Nic jiného nemáte dělat. Zkuste si teď prohlédnout, co za dvě, tři, čtyři hodiny nechcete dělat. A je to tady. Třeba jenom zazvonit u souseda, který je blbec a říct mu, že něco někde nemá... On není blbec, jste to vy. Tedy ne v tom těle. Jdete sami za sebou, protože vám se potřebuje to jeho Vědomí, na které střílí vaše tělo, přičíst k vašemu Vědomí. Takže když uvidíte člověka, pro kterého budou sami blbci, ten se trápí. Tedy obrovský soucit. Jeho tělo mu ještě nedovolí, aby pochopil, kdo je. Že je i tím, kdo se schovává v těle blbce. A tady o to jde. O tohle jde.

Asi je to dotaz ohledně bílé magie. Co je tím myšlené? Protože lék i u lékaře člověk vyhledává proto, aby se léčil, aby se mu ulevilo a vyléčil i svoji situaci a změnil ji k lepšímu. Právě jak jíme, abychom tělo udrželi v provozu a v nějakém stavu. Myslím, že tímto směrem se vydávat, ať bereme léky nebo navštívíme léčitele, nevidím v tom rozdíl. Ale umím si představit, že mohu lpět na výsledku, průběhu i způsobu formy, na tom kdo a jak mi pomůže, čím a kudy se to bude dít, protože k vyléčení se na fyzické úrovni k tomuto vést nemusí. Takže jen přijetí a otevřenost, ale klidně aktivita? Tak nevím, jestli jsem srozumitelná, ale pokud byste do toho tématu více šla, budu ráda. S láskou Lenka.

Já se k tomu ještě krátce vrátím. Vy už to znáte, vy už to víte. Já jsem tu proto, abych vám vysvětlila, jak nemoci vznikají. Když pochopíte, jak nemoci vznikají, a už do toho vlítnete, a budete moci slyšet IA, to je nejlepší parketa pro to, abyste pochopili, že když to tělo vám odpor nepředá, vám jako Vědomí Boha, tak nemocní nebudete - a nebudete tedy potřebovat ani lékaře ani léčitele. To je základ. Kdysi mě v Trstené někdo z těch diváků tak trochu osočil z toho, že nadržuji lékařům, že jdu jakoby zpětně a že léčitele zavrhuji. Já jsem říkala: „Vy se mýlíte.“ Tohle je ten pravý důvod - nebudete potřebovat ani jednoho ani druhého. Ale samozřejmě zatím ano, zatím budete... Ale uvědomte si, že informace jsou v této době ve vašem životě, když se s nimi setkáte, připraveny k tomu, že je máte nějakým způsobem pochopit, a něco z nich, a je to jedno jestli jedno procento nebo sto. Takže základ je, že vůbec ne onemocníte. Ale do té doby, když onemocníte - léčitelé se týkají hladiny bílé magie. Vy se chcete něčeho zbavit, ale přitom si potřebujete zaplatit blok, který jste kdysi dávno udělali. A ten k zaplacení je. Vy nemůžete být dlužní. To znamená, že když půjdu k léčiteli, který dostal dar od Satana, to znamená od hmotného těla, a samozřejmě vy odmítáte své nemoci, tak je jasné, že jste před tím, když jste zablokovali to tělo a vytvořili nemoc, to neuměli, takže se s tím zase setkáte. To je logika, že. Takže vy si vyzkoušíte toho léčitele, který vám sice v tu chvíli pomůže, v současné době ublíží vám i sobě, pozor, ale máte to nastaveno v programu. Bacha, ještě se to samozřejmě odehrává, protože jsou lidé, kteří se nikdy nedostanou v tomto životě k informacím IA. A nedostanou se k nim dobře. Ti si ještě musí odmítat své nemoci a chodit za léčiteli. To není univerzální. Vy vnímáte svět zatím ještě trošku jinak. Nic pro vás není náhoda. Vaše cesta je stanovená a daná. A jestli se rozhodnete jít doleva nebo doprava, to už jste si nahráli v kabátku oblečeném. Amen.

Ivanko milá, mohla bys, prosím, říci něco ke strachu z hadů? Může to mít nějakou souvislost se strachem ega z probuzení hadí síly? Proč se tak často hadů bojíme, když jsou, spí každému v páteři? Děkuji, Daniela.

Ano, Danielo. Had, tak vlastně vypadá vaše šroubovice DNA. My sami, pozor, se točíme. Vy to nevnímáte. Vy jste celou planetou, každý z vás je vědomí celé planety a ta planeta se neustále točí. A ještě navíc, nejenom, že se točí po své ose... Jestli jste si všimli, když zavřete oči a jste hodně vnímaví, tak vidíte neustále takovou točící se jakoby světelnou energii. Vidíte to někdo? Ano, tam je takový nádherný děj. Já ho viděla od dětství. Ale hlavně: planeta jednou za rok oběhne běžnou dráhu - a tohle je vlastně jedna vaše šroubovice, jedna otočka. Ona nedojde na to samé místo, protože o

rok jsme dál v té časoprostorové křivce, ona má nějakou jakoby roztažnost. Takhle se točíte vy jako Bůh, celá planeta. A právě takhle já odečítám, když řeknu před rokem, rok toho odporu a bolí mě to, tak tam byla ta vaše odporová záležitost, když řeknu dva roky a není to tam, tak to je mezi těmi dvěma časy. Takhle vlastně sahám sama na sebe, na svoji otočku v roku ve vašich tělech, ale svého vlastního Vědomí. Takže vidíte, že Iva sahá vždycky sama na sebe. A je to tím, že má mrtvé tělo. Kdyby měla ještě odpory, tak by to byl ještě stav magie. A to zkrátka nejde. Takže vy se jenom vymaníte z toho. To znamená, že když se tohle děje, tak to ego samozřejmě pracuje. V těch tělech je nastaven z toho tvaru hada takový respekt, takový pocit... Já jsem sahala na hada. Máte pocit, že je studený, oni jsou poikilotermní bytosti. Není to tak. Je to příjemné si na ně sáhnout. Ale musíte tu odvahu mít. A taky jednou za čas u vědomějšího člověka v té bytosti už vyjíždí. Někdy se stává, že při odložení těla před smrtí se stane, že o kousek vyjede vědomě, kdy ten člověk to vnímá. Proto ten člověk těsně před smrtí začne cítit blaženost toho povyjetí, že už to má všechno splněno, že to má za sebou, a když tam budete u něj u té postele sedět, přijde i vám ta blaženost. To je takové to odecítění. Ale ano, tělo samo nastavuje vůči hadům tímto způsobem strach z toho projetí hmotnou složkou a útěku z jeho moci, proto je tam nastaven. A vezměte si, i v Bibli je krásně nastaven ten had proto, že on se omotává, musí vylézt s tím jablkem ochutnání toho života přes ten celý kmen. Ten kmen znázorňuje vaši páteř od první čakry až do hlavy, kde potom jste předáni svému vlastnímu Božství. Pak už kráčíte svobodně dál.

Milá Ivanka, neviem zaspať bez zvukov - biely šum, zvuk fěnu alebo ventilátora. Púšťam si to na celú noc na tablete. Pri tomto zvuku mám zimomriavky, dostanem sa do trvalého tranzu a zaspím. Prečo to tak je? Prestane to samo alebo s tým mám pokračovať?

Pozor, vy jste jak člověk, který bere drogy. Bacha, tělo vás směřuje k tomu, abyste se navlíkli na nějaký rituál a pokračovali v něm a bez toho pak neusnete. Já bych s tím okamžitě přestala. A i bych vydržela třeba pár dní nespát. Protože tady si na sebe šijete bič, to je návykové. Všechno může být návykové. Jakmile vám tělo někde hodí blaženost - takhle mi bylo dobře - tak si vás tam vodí a pak jste podřízeni tomu ději. Pozor na to. Já bych se pokusila toho zbavit. A když ne, tak si to pouštějte. Ale bacha, když nepůjde elektrika, co budete dělat? Já mám hroznou držku, já se omlouvám.

Dobrý den, prosím o stručný přehled na kterých čakrách je zápis, pokud se vyskytuje tato nemoc:

Bederní a krční páteř - bedra jsou trojka, někdy může být i dvojka, záleží na tom, kde to je. Krční páteř je pětka.

Dna – to je záležitost první čakry.

Problémy s nehty na nohou – to bude taky jednička, ale pozor, já nevím, kolik vám je, to může být i stáří, když vám chybí nějaké prvky.

Záněť tlustého střeva – jednička.

Migrény s optickou aurou – to pořád vyhlíží člověk dopředu. To už je záležitost hlavy. Tam je děj, kdy se bojíte nějakých situací nebo o někoho do hmoty, nebo situačně - pravé strany.

Motání hlavy – to samé. Když vyhlížíte, pořád se něčeho bojíte dopředu, nebo co se bude dít. Vy máte žít tady a teď. Už jste zažili, že jste se něčeho obávali, ale museli jste něco dodělat, tak jste se zaměstnali a než jste to dodělali, tak bylo všechno jinak? Ano, vy si to potřebujete vyzkoušet.

Zánět horních cest dýchacích – to může být pětka, ale může to být i čtyřka.

Kašel – taky čtyřka nebo pětka.

Zuby – komunikace.

Problémy s rukama – lítosti. Ano. Tam je určitě srdeční čakra.

Kdy se dá zvrátit nemoc, bolest, pokud jsme již pochopili?

Pamatujte si, vy si myslíte, že když pochopíte, tak že musíte zaplatit. Ne, vy zaplatit potřebujete a na zaplacení potřebujete čas. A musíte to zaplatit, přece nemůžete zůstat něco dlužní hmotě. To není nikomu dovoleno. Jediné, a to je výjimka na to vás upozornuji, a to je taky nastavené, kdo se dostane a kdo nedostane, to nemůže nikdo ovlivnit - máte to v osudu, že v této době, když přijdete na statek, když máte zrovna platbu, bacha, to je také podmínka, takže to nemůže fakt nikdo ovlivnit, a když je to tam vidět, tak mi přeteče to, co jste vlastně pochopili za dobu od té blokace do té doby než jsme se setkali. Jiná možnost není. Ale také musíte počítat s tím a přijmout to, že se tam třeba nikdy nedostanete. To je taky důležité. A většinou, když to lidi přijmou, tak se tam dostanou. To už je hodně zkušeností s tím. A já to neovlivním. Já vás mám všechny nestranně v jednom košíčku, takže nemůžu. A také mám jenom jedno tělo. A také, pozor, se učíte pokoře. A já si udržuji skutečně ten svůj stav. Nedávno se mi stalo, že mi přišla v půl jedenácté esemeska s dotazem... Já se nezlobím, ale musíte to tomu člověku říct. Takže jsem odpověděla na dotaz, a pozor, už jsem hodinu spala. Nevím, kde berete moje číslo, ale někdo se ho občas samozřejmě dozví. Tak prosím vás nepište v noci... Odpověděla jsem a pak jsem ještě napsala: „Prosím, už nepište, spím. Ráno jedu brzo do Brna, vstávám v pět hodin.“ Ta žena mi pak druhý den v devět napsala: „Já jsem nemohla spát výčitkami. No do prdele, moje já se zablokovalo.“ Tak jsem jí napsala, že to nevádí. Možná si myslela, že mám vypnutý telefon, ale já ho nemám vypnutý, protože hlídám přes telefon maminku. Maminka má takové speciální hodinky, a kdyby v noci upadla, protože ona nechce bydlet se mnou a nechce, abych bydlela u ní, tak zmáčkne ty hodinky na ruce, a mně to zavolá. Takže já nevypínám telefon. Takže všechno, co byste chtěli řešit v noci, počkejte si aspoň na den, protože někdy odpovídat nemůžu. A někdy třeba odpovím až za několik týdnů, až se k tomu dostanu. Zkrátka mám jenom jedno tělo a já musím také respektovat všechny věci... A taky vás musím něčemu naučit. A to je správné.

Jaké poučení je z rodinných příslušníků, kteří se projevují kritikou, neuctivostí, povýšeností, závistí, když už vše přijímám? A ještě osobní

prosba: možnost v budoucnu, abyste se mi podívala do aury, kdy na čem pracovat.

Víte, ono to není tak strašně jednoduché, jak si představujete. Tam je důležité si popovídat s tím člověkem. Když mi třeba napíšete a já ten čas mám a napíšu vám to, taky je to něco jiného. Když s vámi sedím a povídáme si, tak je mi jasné, co jste pochopili a co ne, ale v tom psaní to takhle také není ono. Ale zase máte své informace, a můžete se třeba zamyslet nad něčím, to taky pracuje.

Jaké je poučení z rodinných příslušníků - to jsou věci těch rodinných příslušníků. Ať kritizují nebo ať zuří, ať jsou závistiví..., to je jedno, to je jejich věc. Když vám to nebude vůbec překážet, nebudete to řešit. To znamená - nechte jim jejich děj jejich těl. Když je nebudete považovat za špatné na jedničku, ani situaci, že vám tím životem procházejí v tomhle stavu, když vám nebudou vadit, zase situačně, když se nebudete zlobit a odmítat, že to dělají, když nebudete litovat, nenávidět, kritizovat, posuzovat, ani situačně - má to hodně podmínek - tak tihle lidé to budou dělat všem ostatním z rodiny, ale vám ne. Ale k tomu vede hodně dlouhá cesta... Možná že jenom si člověk myslí, že už to přijímá. Ještě možná někde máte rezervy.

Víte, něco vám vysvětlím. Ráno na facebooku se mě jedna žena ptala, protože já jsem tam vyprávěla jeden příběh s mou maminkou, to už je asi rok. A ona se ptala - jak to, že když já, která už mám mrtvé ego, mám vedle sebe někoho, kdo ještě má takovou reakci. Ta žena je hodně nadaná, má tam hezké odpovědi a příspěvky. Tak jsem jí napsala, že ještě pořád to vidí z pohledu bílé magie. Bílí mágové si totiž myslí, že když něco přestanou dělat, tak se to přestane dít jim, ale bacha, to není pravda, děj hmoty planety je nastaven a ten se nedá změnit, a s tím ta bílá magie počítá, to znamená, podle té bílé magie, že kolem mě odpadnou všichni lidé, kteří to dělají... Tak to není, miláčkové. Já když mám mrtvé ego, tak i kdyby vedle mě byl člověk bouřící, tak já to nevnímám. Pro mě se to neděje. Ale děj planety pokračuje. Rozumíte mi? To znamená, že neexistuje změna programu děje v planetě. Vedle vás bude člověk, který třeba bude nervozní nebo něco pronese, něco udělá, ale pro vás už to neznamena nic. Vy tam jste proto, že ho milujete jako svoje Vědomí. A on se vedle vás ještě krátký čas bude pohybovat, aby on se naučil z vašeho nereagování. Vy jste tam sami pro sebe v jeho lidském těle. Tohle je Božství.

Jaký je rozdíl mezi karmou a platbou?

Karma je útok vašeho hmotného těla, který máte nahraný v těle, a to tělo tak útočí na druhé lidské tělo nebo na situaci, abyste nezjistili, že jste Bohem a že střílíte i na Božství v druhém lidském těle. To je automatika. Pif paf. To je jak na divokém západě. A platba je za ten poryv. Takže ta následuje. A pozor, většinou se platby stírají, to znamená, za nějaký čas vy ty poryvy trochu změníte, protože něco pochopíte. Jak ta planeta letí, tak načerpáte z toho vašeho osudu třeba za pár let nějaké ponaučení a už to tělo se chová jinak. Vy sice to nevnímáte, kdybyste se viděli za týden, za čtrnáct dní, tak nezjistíte změnu, ale kdybyste se viděli za deset let, tak už jste jiní... A tohle je velmi důležité. A pak po těch letech to ti lidé mají nějak sesumírované a v tom osudu je, že teď začne

platba. Takže začne. No, a pak si to teprve zaplatíte. Vy si platíte svůj vývoj. Jiným způsobem se to nedá udělat, abyste našli celek.

Na vašem webu je zmínka o filmu. O co se jedná?

Ano, v roce 2015 Mário Kubec a neziskovka PKPR přišli s tím, že by se měl natočit film. Já osobně jsem točila u nás celý den, mluvili jsme u mě v bytě a pak jsme točili dva nebo tři dny ještě v Mnichově (tehdy ještě nebylo Centrum) s tím, že jsem to lidem namluvila, odevzdala jsem to celé Máriovi a PKPR, že z toho nic nechci. To byl můj dar lidem. A potom se vyvěsilo na webu, že se točí film, kdo by chtěl přispívat. Jenže těch peněz nepřišlo moc. Přišlo jich dost, ale málo na film, jak by si to Mário představoval. Já jsem nikdy ty peníze neviděla. To není moje, to je filmu. Mário sám to dostal do ruky až po několika měsících, to bylo v květnu, a on to dostal až někdy v srpnu. Pamatuji si, že jsme byli na představení Shakespearovských her na Pražském hradě a tam si teprve nesl ten film sebou. Ten film není sestříhán. Já si myslím, že by z toho byl docela dobrý dokument. Ale kupodivu nic se od té doby neděje. Už mi chodily dotazy, takže jsem je přeposílala Máriovi a Mário zase v kopii těm lidem odpovídal, takže vím, že jim odpověděl, že tam bylo málo peněz. Ty peníze tam leží a čekají. Možná by někoho napadlo, kdo by našel nějakého střihače, komu by ty peníze stačily. To nevím, já do toho nevidím, nezajímám se o to, protože jsem to odevzdala. To se musíte zeptat buď na PKPR anebo Mária Kubece. Ale vím jedno jediné, že všechno má svůj čas. Takže pokud by nebyla vhodná doba, aby ten dokument byl veřejně vydán... Jako film by to bylo možná zajímavé s tím dějem - Mário měl tenkrát takovou vizi, že by začátek filmu byl, jak jdou lidi na moje představení, na nějakou besedu nebo na původní přednášky. A teď tam jsou třeba různí lidé, kteří by tam potom hráli a jejich příběhy. Třeba pět těch příběhů by tam bylo. Jenže, vezměte si to, to jsou herci, někdo to musí zrežírovat... Já nevím, já do toho nevidím. Asi to má ty zádrhele. Nevím, jak by to bylo, kdyby se ten dokument sestříhal, a byl by dokument, to už by nebylo tak jemné pro běžný svět. Možná proto to má takové zádrhele. Nevím.

Jinak mi mluvíte z duše, upřímně moc děkuji.

Já taky.

Dobrý den, Ivanko. Je mi patnáct let a k vašemu učení mě dovedla moje maminka. Není to tak, že by mě do toho nutila, to vůbec ne. Musela jsem si projít rozvod rodičů a díky tomu jsem začala věřit v Boha. Nejsem dokonalá, pracuji na sobě, a zkrátka někdy vybuchnu hněvem nebo lítostí a hned potom si to uvědomím. Chtěla bych se zeptat na dvě otázky. Proč tolik lidí (spíš mých vrstevníků) má deprese nebo je v psychiatrických léčebnách? V mém okolí lidí, co mají deprese, to narůstá. A proč? A ta druhá otázka je: Nevím, co to je, ale někdy za den ve mně proudí taková čistá energie. Cítím to, je to vždycky na chvíli. Je to nádherný pocit. Děkuji za vaše odpovědi. Přeji vám všem krásné vánoční svátky a nových zkušeností a lásky. Elen.

Hezké, Elen. Tak, ta první otázka - proč hodně lidí teď má depresi. Ano. Teď je doba velmi náročná, Satan zatahuje drápky. Takže vždycky to je tak, že ti, co nemají projít do stavu Vědomí božského ze stavu vědomí hmotného, tak ti musí být prozkoušeni. Takže v tomto období má každý na planetě nastavené ty své propouštěcí anebo nepropouštěcí děje. Většinou lidé, když se jim nedaří, jak by si představovali, slyšíte to, už jsme zase u těch představ, tak mají staženou jedničku. Oni mají pocit, že se děje něco špatného, a pozor, tělo je pak pro vás vězením. A když to trvá dlouho, když se toho člověk neumí dlouho zbavit a neumí si vyškrabat optimismus z čehokoliv a je to dlouhodobějšího charakteru, třeba několik týdnů, měsíců, tak už to potom zaběhne do trvalého stavu, kdy to tělo vás ovládá. Pak také můžou být stavy, kdy vaše tělo při dlouhodobějším tomhle stavu ovládnou skutečně i jiné poryvy. Je tam taková rozdělenost Vědomí, může se tam napojit něco, co za vás mluví, reaguje. Vy si to ani nepamatuji. Tam je hodně, hodně možností v těchto psychických oblastech. Hlavně, když v minulosti to tělo třeba někomu neodpustilo nebo prožilo s někým nějaké trauma. U těch dětí je to teď hodně časté, protože hodně rodičů a rodin se rozvádí.

Víte, mí rodiče se strašně milovali, ale v mém okolí bylo hodně dětí, které tehdy také procházely tímto stavem - a ony z toho byly rozhozené. Většinou to ti rodiče taky dělali tím, že je zatahovali do těch problémů. Umět vysvětlit dítěti, že se do toho nemá montovat, že si to ti rodiče musí vyřešit mezi sebou a že má milovat oba dva stejně... Vždycky tam byli dva u toho děje. Není někdo svatý a není někdo potlačený. A pokračování by bylo také, že když by to dítě kohokoliv z těch rodičů odsoudilo, možná by jeho tělo dělalo to samé anebo naopak.

Nedávno mi někdo vyprávěl, že jeho rodiče se rozvedli. Ta matka tedy byla perfektní, ta se odstěhovala, vzdala se obrovského baráku a řekla své dceři, která už byla - náctiletá, že nemusí jít s ní, když nechce opustit barák. Ona ten dům milovala a byli hodně bohatí. Zůstal tam ten tatínek s dcerou, žena se odstěhovala. A za pár měsíců přišla k té mamince. Ona napřed nemohla pochopit, co ta matka na tom tatínkovi viděla, protože neviděla ty děje, tomu dítěti to nebylo ukázané. A pak přišla a řekla: „Mami, já ti dneska rozumím. S tátou se nedá žít.“ Protože ten člověk se strašně bál o majetek a nouze, takže dělal strašné věci, přestože bylo řešení: aby prodali dům, odstěhovali se do bytu, měli peníze, pokračovali dál... Ne. Musel mít honosný dům a chtěl v něm zůstat. A pak tak se tak nervoval, že rozbil vlastně to manželství. Pak zase tím chováním, tím strachem vyhnal tu svou dceru, protože se nechtěl vzdát toho baráku, který vyžadoval asi sedmnáct tisíc korun měsíčně jen na provoz... Tak ta hmota pracuje. Vidíte, jak je to dokonalé? Ten člověk musí... Ta hmota ho vycucá úplně až na doraz. Ano, nechtěl se vzdát, takže o to stejně přišel, protože peníze na to neměl, a úplně ho to odrovňalo. Jsou věci, které musíte prožít. Vy je totiž potom už nikdy nezapomenete. To je bingo.

Druhá otázka. Ta čistá energie je Božství. Občas to cítíte. Pozor, mělo by to procházet i přes nohy, takové to brnění. Ano, když chodíte rádi po zemi, tak vám brní tak nádherně nohy, cítíte úplně, jak to proudí, protože vy jste všechno, vy chodíte sami po sobě, což si neuvědomujete. Ta hmotná složka je iluzí, obrovskou iluzí...

Dobrý den, Ivanko. Je mi patnáct let a k učení Jednoty jsem se dostala nedávno, ale moc mě to zajímá a fascinuje. Děkuji moc za informace, které nám předáváte. Mám kamarádku, která je v psychiatrické léčebně. Nemá se ráda a nechce žít. To je mi líto, i když vím, že by nemělo. Protože ji mám moc ráda, ne vždy se s tím dokážu vyrovnat, i když bych tisíckrát chtěla. Víím, že jí nemůžu pomoci, ale hodila by se mi rada, jak se s tím vyrovnat. Navíc mám pocit, že se moje okolí rapidně mění. Lidé, kteří byli dřív povahově podobní jako já, se mi ztrácí před očima a objevují se jiní. Ne vždy se dokážu k tomu správně postavit. Děkuji moc za rady. Vaše Agáta.

Jak pozná člověk, že se zamiloval?

Jé, to je hezké... Tak teď bacha, abychom něco nepřeskočili.

K té kamarádce. Důležité je, abyste tu kamarádku nelitovala. Víte, když budete mluvit s kamarádkou nebo s kamarádem, které budete litovat, tak nebudete vědět, co jim říct. Ovládá vás hmota. Já jsem vždycky vysvětlovala, že když ke mně chodili lidi a projeli jsme celý ten kanál a vysvětlili jsme všechno a teď to všechno odteklo, tak najednou tam seděl člověk, který chápal. Ale pozor, já uměla mluvit na vás na všechny a na ty lidi tenkrát, i když přišli s obrovsky těžkými osudy, to byly jeden lepší než druhý... A vůbec to, co se odehrává kolikrát při tom vyprávění na statku, to je neuvěřitelné. Fakt ty příběhy jsou neskutečné. A kdybych vás litovala, tak si zablokuji tělo a nemůžu pomoci sama sobě ve vězení druhého lidského těla. Takže když zachováte klid... Ano, ona si nabrala svůj osud i s tím, že teď bude v psychiatrické léčebně, protože něco ze svého života obrovsky silně odmítla. A ty problémy by neměla, kdyby ty věci přijala. Takže povídat si s těmi lidmi, třeba jim vyprávět svoje příběhy. Oni si připadají špatní, že jsou horší, že něco neumí... Tak to není, proboha. Když nejste tělem a emoce nejsou vaše, udělat čáru. Jenže ono to nejde ze dne na den... Ta holčička, která je v té psychiatrické léčebně taky má ve svém osudu, jestli pochopí nebo nepochopí, kam doleze, do jaké míry něco udělá nebo neudělá. To tam všechno je. To znamená, že v klidu si to prohlížejte. Je to strašně důležité. Pokud s ní budete mluvit, půjdete na návštěvu, tak zklidňovat, snažit se jí udělat lepší náladu, aspoň v té chvíli, co jste s ní. Jsou to takové světlé okamžiky, kdy ten člověk se aspoň trošku nadechne a možná má šanci pochopit o čem je optimismus.

Dále: okolí se mění... Ano, jsi zkoušená. Někdy nechcete, aby se něco měnilo ve vašem osudu, ale pamatujte si, že váš osud, a každého člověka a každé bytosti, která se kdy narodila, je o změně. Vy se totiž měníte každým okamžikem, což samozřejmě nevíte. Ano, každý den ve vás něco zapíše, a to vás pomaličku mění. A jednou za určitý čas se vymění i všechny vaše buňky, je to jednou za sedm let, pak jste dokonce i fyzicky úplně jiní. To znamená, že vy nemůžete zastavit čas. A když nechcete, když se bráníte věcem, že kolem vás se mění přátelé... Vy jste dneska na devítiletce a budete za chvíli na střední škole, tam se toho vymění hodně, to si pište. Pak se to zase vymění, že půjdete buď na vysokou školu anebo se vdáte. Zase se něco změní, přijdou do rodiny další lidi, tchán s tchyní, to bývá zajímavé, hodně nových příběhů. Vždycky je to o změně. Pak

přijdou děti. Ty vám zase přivedou další lidi. Budete tchyní a budete tchánem. Všechny pozice si člověk vyzkouší... Takže buďte soucitní ke všemu. Když nebudete, zahrajete si podobnou roli z druhé strany. Takže nebránit se. Ano, když začnu jinak přemýšlet, začnou odpadat staří přátelé, kteří nemají stejné zájmy. Je to logické, už byste si nerozuměli, každý jste někde jinde. Ale přijdou jiní. Život by byl nudný, byl by stereotypní. Važte si toho.

Maminka vždycky říkala: „To je hrozné, mně rostou tak rychle vlasy, pořád chodím k holiči...“ Fakt jí rostly asi třikrát rychleji než mně. Já jsem říkala: „Mami, buď ráda. Ty se můžeš kdykoliv jakkoliv oštrihat, změnit účes. Představ si, že kdyby nerostly vlasy vůbec, tak tě jednou oštríhají na ježka, a už ti to nikdy nenaroste.“ Musíte umět v legraci rozbourat ten pesimismus toho člověka, který by něčemu podlehl. Je to zbytečné. Udělat si z toho srandu, to je úplně to nejlepší, co můžete udělat.

Ahoj Ivanko, mám dceru, která ve dvaceti letech dostala anorexii. Byla rok v nemocnici a tam mi řekla, že do tří dnů umře. Vzala jsem ji domů. Potom odjela do Anglie. Já jsem řekla: „Ona bude za každou cenu žít.“ A ona žije, ale je nešťastná a bydlí se mnou a s jejím desetiletým synem. Od narození vnuka se dohadujeme, hlavně řešíme jídlo. On nesmí to a to... Já vařím a vím, že ji mám nechat být, ale špatně se mi na to dívá. Myslím si, že to tu nemoc teď přenáší na vnuka.

Prosím vás, anorexie a všechny potravinové věci, teď je toho hodně, začíná a odehrává se z nespokojenosti sama ze sebe v domnění, že jste tělem. Je to skutečně neláska ke svému tělu. Vy si představujete, že máte být dokonalí, rozhodně jiní, než jste... Začíná to už když se to dítě narodí v rodině a tam se vidí u těch rodičů takové to - to je špatné, to je dobré. Ne, je to takové, jaké to je. Vybírání si, co budu jíst, co nebudu jíst, to je taky takový fanatismus. Vy jednou stejně dojdete k tomu, že vaše tělo bude vědět co teď potřebuje, tak si to dáte, i kdyby v tu chvíli nějaký potravinový zákon říkal, že to je hovadina. A ještě si na tom pochutnáte, věřte mi, protože vaše tělo ví, co potřebujete. Když tělo není ničím zablokované a skutečně žije v rovnováze, tak si přesně řekne o to, co potřebuje. A budete se divit o co si kolikrát řekne.

Takže bacha, tady je to předvádění tomu chlapci. Musíte mít v sobě skutečně vědomí, že nemáte ničemu bránit, ale vysvětlovat smíte. Nesmíte mít negativní emoce. Pokud je chlapec desetiletý, tak už si smí samozřejmě i vybrat. Tady podléháte asi tím, že ji máte u sebe, tu dceru. Je to pro vás ještě náročnější, protože ten děj máte před očima. Ale i to dítě kolikrát možná jí i jiné věci, třeba ve škole, když tam není ta matka. To taky nemusíte vědět. Takže, já bych tam nebojovala. Tam je vyložene sevrěná první čakra u té vaší dcery. Tam se to bude těžko rozbourávat. Ona se ze života neraduje, takže těžko se bude radovat z toho, jak vypadá a co jí. Tam je úplně pevně uzavřený uzávěr. Ale pozor, její dítě si ji vybralo ne náhodou. Ale v soukromí, ne před dítětem, bych jí řekla: „Podívej se, ty o svém těle můžeš rozhodovat a nejsi spokojená, nelíbí se ti život, ale tady už rozhoduješ o těle svého syna - a to už je závazek jiný.“ Pozor, on je to závazek i pro sebe, ale takto to lidi nevidí. Ale nemůžete nic dělat. Matka je bližší karmicky než babička. A to se nedá postoupit. Je to nastavené v hierarchii jakoby vyučování. Takže

tady to budete mít dost těžké. Budete se muset smířit s věcmi. A věci se pohnou teprve tehdy, až to skutečně odložíte. Bude to pro vás hodně těžké, tohle je hodně těžké skousnout... Pomalu vysvětlovat dceři. Nebojte se, nebuďte zraněná. Ona neví, co činí, když vás kritizuje za to, co byste podkládala v jídle. Ale dělejte si i své věci. I ona se musí naučit respektovat, co dělá tělo vaše. Na to nezapomeňte. Učíte se všichni, nejenom vy.

Další věc mám, já bych moc ráda začala podnikat v cestovním ruchu. Dělán patnáct roků delegátku v Itálii. Jen nevím, proč mám takový velký strach začít podnikat. Hlavně z toho, jak bych to zvládla finančně. Jsem momentálně bez partnera. Já vím, že to mám všechno pustit a nechat být, ale to ego... Hlavně si dělám starost o vnuka. Můžeš mi prosím poradit?

Musíte se rozhodnout, to je strašně důležité. Já bych začala optimismem - hurá, nemám partnera, když zkrachuji, tak nebudu nikoho trápit. Aspoň jich bude méně, těch lidí. A navíc - můžu se do toho vrhnout, mám na to čas. Když jste s partnerem, tam mu přece jenom věnujete něco. Strach je vlastně pozice hmoty, která vás nechce do něčeho pustit.

Já si pamatuji, když jsem začala mít laborku, tak jsem pomáhala svým kamarádkám, které byly dřív se mnou na zubárně. A tenkrát si můj partner Jirka ťukal na čelo a říkal: „Jsi normální? Ty si pěstuješ konkurenci.“ Ano, takhle to lidi vidí. Já jsem se smála a říkám: „Ty jsi upadl, ne? Jak si můžu pěstovat konkurenci, prosím tě. Podívej se, když budu mít hodně práce, tak se mi prodlouží termíny, nebudu to zvládat a budu se v tom metat v kotrmelcích. Takže když budu mít dlouhé termíny, tak oni to dají jim. A když budou mít zase ony hodně práce, tak se zase jim prodlouží termíny, tak zase to dají ke mně, takže to bude kratší.“ Pamatujte si, konkurence neexistuje. Já jsem potom dvěma mým kamarádkám, tehdejšími spolupracovnicím dodala tolik odvahy... A od začátku, i když rodina se bála, manželé, partneři, všichni jim to rozmlouvali... Do dneška pracují, pracují už přes dvacet let a jde jim to, uživily se. No, a když to nepůjde, tak přestanu. Zkusit to. Trošku, pomalinku... Nebát se, osahat si to. Mít z toho radost.

Ale teď pozor, je tam ještě ten vnuk. Když člověk podniká, tak asi musí jezdit pryč. Musíte mít váhy. Nemělo by smysl jít podnikat a pak si vyčítat, že se něco s vnukem stalo. Anebo zůstat s vnukem a vyčítat si, že jsem nezačala podnikat. Bacha, ego vždycky chce to druhé, vždycky bude ego házet něco. Takže být kamenná. Rozhodnout se a jít tam. To už je na vás, to rozhodnutí.

Já jsem to všechno nestihla. Já to přečtu zase někde jinde, tak si pak napište Danečkovi. Danečku, budeš mít práci...

Hele, bylo mi s vámi dobře. Já doufám, že vám to přineslo něco, že jste si zase mohli něco prohlédnout. Iva je někdy držkatá a někdy je dost tvrdá, tak se vám omlouvám. Ráda se vám omlouvám, ale věřte mi, že vás hrozně miluji. Užijte si svátky a všechny ty děje, které vás čekají. Jsou šťavnaté.

Mějte se. Ahoj. /Potlesk/